

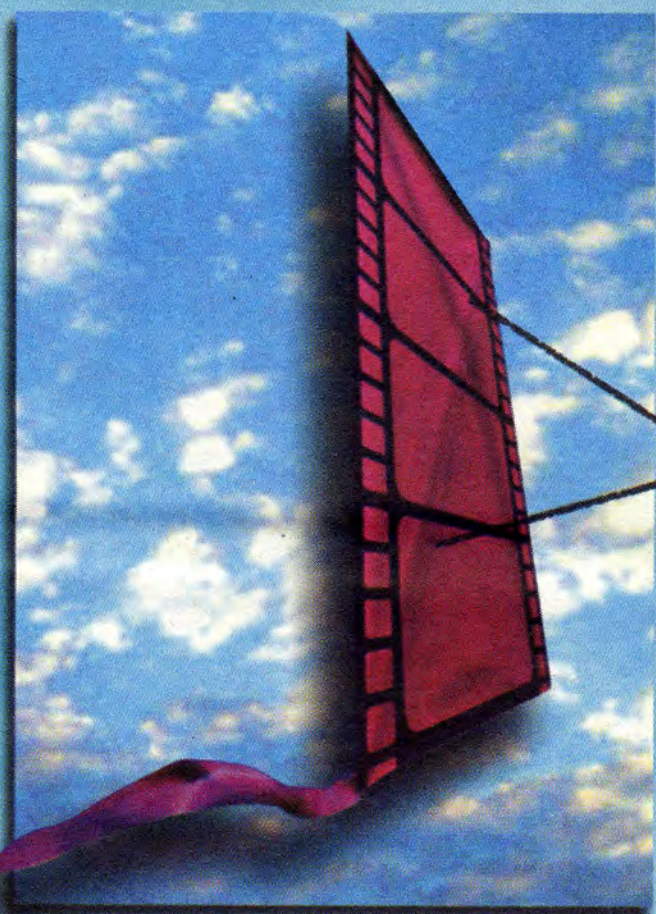
Πετώντας με τα δικά σου φτερά: Σταμάτα να καυχιέσαι πως "όλα τα είδες" – το πέταγμα δεν είναι "να του Σωτήρη Ζήκου
ανεβαίνεις" ψηλά – βλέποντας μόνο τις ταινίες των αλλήλων – των φτασμένων και των μεγάλων – και καλή – αλλιώς να δοκιμάζεις να
επαναλάβεις την πράξη – να μπεις μέσα στο παιχνίδι, στη φάση – φτιάχνοντας τις δικές σου εικόνες – που θα ξεκουνήσουν τους
άλλους – τους κολλημένους, τους καρεκλιάδες – μικρούς και μεγάλους – να γράψεις με την κάμερα πράγματα – απ' τη δική σου φάση
– με τη δική του ματιά – να κάνεις την πρώτη σου πτήση στο σινεμά – με τα δικά σου φτερά. Σενάριο – επιλογή "ηθοποιών" – πρόβες

– δοκιμαστικά – στήσιμο σκηνών – και μετά: γυρίσματα – φώτα – ήχος – μοτέρ
– καδραρίσματα – δράση – ατμόσφαιρα – ρυθμός – δεν βγήκε, αλλιώς μια λήψη
– καλή είναι αυτή, την κρατάμε – και πάμε παρακάτω – και μετά: να το υλικό –
επιλογή – σύνθεση – αυτό κολλήσει – αυτό δεν κολλήσει – έχεις γράψει δικέ μου!
– να ρίξουμε εδώ μουσική – να δέσει η σκηνή – τόσα σκάρτα; τι κρίμα να τα
πετάξουμε! – να τα κρατήσουμε για το making of – ψάξε την αλήθεια σου
μπροστά στο φακό. Είμαι εδώ – σ' αυτές τις εικόνες που τρέχουν – που "λένε" –
για να πω τη δικιά μου – μικρή ιστορία – όπως ξέρω εγώ και μπορώ – κι όχι μόνος
– αλλιώς μαζί με τους άλλους – το παιχνίδι αυτό είναι ομαδικό – πρέπει να πετάς
σε σχηματισμό – όχι όπως όταν βλέπεις εικόνες – που φτιάξαν οι άλλοι – και
καλή – και πετώ – με τα δικά μου φτερά – χαμηλά, πιο ψηλά – τώρα είσαι εσύ ο
επιβάτης – στη δική μου πτήση που βλέπεις, που ζεις – εδώ στην οθόνη. Καλό!

Χαμηλές Πτήσεις

**2ο φεστιβάλ
μαθητικών ταινιών**

**27 & 28
απριλίου 2002**

ΓΙΑ ΑΥΤΟΝ ΤΟΝ ΜΗΝΑ

3 Χαμηλές Πτήσεις 2002

2ο Φεστιβάλ Μαθητικών Ταινιών
σε Αθήνα, Θεσσαλονίκη,
Αλεξανδρούπολη και Ηράκλειο

4 Το κινηματογραφικό γράμμα

με 13 ταινίες, από τις 5 έως και τις 11
Απριλίου στην αίθουσα ΠΑΥΛΟΣ ΖΑΝΝΑΣ

6 Κάτι τρέχει με το Bollywood

στο Planet Cinema και
Η συνάντηση στις Εικόνες και Ιστορίες

7 Φεστιβάλ του κόσμου

21ο Φεστιβάλ Κινηματογράφου
της Κωνσταντινούπολης
και CineNews απ' όλον τον κόσμο

8 Σε πρώτη προβολή

Μίλα της του Pedro Almodóvar και Σεξ
και η Λουσία του Julio Medem

9 Οκτώ γυναίκες του François Ozon

και Emmanuelle Béart,
το πρόσωπο του μήνα

10 Η διακριτική γοητεία της Isabelle Huppert,

κινηματογραφικό αφιέρωμα από 12 έως 18 Απριλίου
στην αίθουσα ΠΑΥΛΟΣ ΖΑΝΝΑΣ

13 Φεστιβάλ

Ιβηρο-αμερικανικού κινηματογράφου
με 19 ταινίες, από 19 έως και 25 Απριλίου
στην αίθουσα ΠΑΥΛΟΣ ΖΑΝΝΑΣ

ΗΜΕΡΟΜΗΝΙΑ	ΤΙΤΛΟΣ ΑΦΙΕΡΩΜΑΤΟΣ	ΠΟΛΗ	ΑΙΘΟΥΣΑ	ΤΙΜΕΣ ΕΙΣΙΤΗΡΙΩΝ
5-11 ΑΠΡΙΛΙΟΥ	ΤΟ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΟ ΓΡΑΜΜΑ	ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ	ΠΑΥΛΟΣ ΖΑΝΝΑΣ	4,50€ ³ / 3,00€ ⁴
12-18 ΑΠΡΙΛΙΟΥ		ΑΘΗΝΑ	ΤΡΙΑΝΟΝ FILMCENTER	6,60€ ¹ / 5,30€ ²
12-18 ΑΠΡΙΛΙΟΥ	Η ΔΙΑΚΡΙΤΙΚΗ ΓΟΗΤΕΙΑ ΤΗΣ ISABELLE HUPPERT	ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ	ΠΑΥΛΟΣ ΖΑΝΝΑΣ	4,50€ ³ / 3,00€ ⁴
19-25 ΑΠΡΙΛΙΟΥ	ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΙΒΗΡΟ-ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ	ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ	ΠΑΥΛΟΣ ΖΑΝΝΑΣ	4,50€ ³ / 3,00€ ⁴
26 ΑΠΡΙΛΙΟΥ- 2 ΜΑΪΟΥ		ΑΘΗΝΑ	ΤΡΙΑΝΟΝ FILMCENTER	6,60€ ¹ / 5,30€ ²
27-28 ΑΠΡΙΛΙΟΥ	«ΧΑΜΗΛΕΣ ΠΤΗΣΕΙΣ» 2ο ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΜΑΘΗΤΙΚΩΝ ΤΑΙΝΙΩΝ	ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ	ΟΛΥΜΠΙΟΝ RENAULT	Είσοδος ελεύθερη
		ΑΘΗΝΑ	ΑΠΟΛΛΩΝ RENAULT FILMCENTER	Είσοδος ελεύθερη
		ΑΛΕΞ/ΠΟΛΗ	ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ ALPHA ΟΔΕΟΝ	Είσοδος ελεύθερη
		ΗΡΑΚΛΕΙΟ	ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ «ΑΣΤΟΡΙΑ»	Είσοδος ελεύθερη
17-23 ΜΑΪΟΥ	SEX, ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ & ΣΙΝΕΜΑ II	ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ	ΠΑΥΛΟΣ ΖΑΝΝΑΣ	4,50€ ³ / 3,00€ ⁴
6-12 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ	VIDEOANCE 2002	ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ	ΠΑΥΛΟΣ ΖΑΝΝΑΣ	4,50€ ³ / 3,00€ ⁴
9-16 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ		ΑΘΗΝΑ	ΤΕΧΝΟΠΟΛΗ - ΓΚΑΖΙ	Είσοδος ελεύθερη
13-19 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ	Η ΒΑΘΙΑ ΕΠΙΘΥΜΙΑ ΤΟΥ ΣΟΧΕΪ ΙΜΑΜΟΥΡΑ	ΑΘΗΝΑ	ΑΠΟΛΛΩΝ RENAULT FILMCENTER	6,60€ ¹ / 5,30€ ²
20-26 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ		ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ	ΠΑΥΛΟΣ ΖΑΝΝΑΣ	4,50€ ³ / 3,00€ ⁴
8-17 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ	43ο ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ	ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ	ΟΛΥΜΠΙΟΝ RENAULT - ΛΙΜΑΝΙ	
Κάθε Παρασκευή τα μεσάνυχτα	ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ και 13: ΜΕΤΑΜΕΣΟΝΥΧΤΙΕΣ ΠΡΟΒΟΛΕΣ	ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ	ΟΛΥΜΠΙΟΝ RENAULT	4,50€ ³ / 3,00€ ⁴
Κάθε Κυριακή στις 12:00	ΣΙΝΕΑΚ ΠΑΙΔΙΚΕΣ ΠΡΟΒΟΛΕΣ	ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ	ΟΛΥΜΠΙΟΝ RENAULT	3,00€ ¹ / 6,00€ ⁵
Κάθε Δευτέρα στις 19:00	ΕΛΛΗΝΙΚΕΣ ΥΠΟΤΙΤΛΙΣΜΕΝΕΣ ΤΑΙΝΙΕΣ ΓΙΑ ΑΤΟΜΑ ΜΕ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ ΑΚΟΗΣ	ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ	ΟΛΥΜΠΙΟΝ RENAULT	4,00€

1. Κανονικό • 2. Φοιτητικό • 3. Κανονικό • 4. CINEKARTAF • 5. Οικογενειακό (μέχρι 4 άτομα)

Προβολές για άτομα με προβλήματα ακοής

Το Ελληνικό Κέντρο Κινηματογράφου, θέλοντας να προσφέρει τη δυνατότητα στα άτομα με προβλήματα ακοής να απολαύσουν τις ταινίες του σύγχρονου ελληνικού κινηματογράφου, υποτίτλισε 10 ελληνικές ταινίες γι' αυτόν το σκοπό. Το Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης, σε συνεργασία με το Σωματείο Κωφών Βορείου Ελλάδος, προγραμματίζει την προβολή 8 υποτιτλισμένων ταινιών, κάθε Δευτέρα στις 19.00, στο ΟΛΥΜΠΙΟΝ RENAULT, από τις 11 Μαρτίου έως και τις 29 Απριλίου 2002. Οι προβολές του Απριλίου είναι οι εξής:

- 8 Απριλίου Η εαρινή σύναξις των αγροφυλάκων, του Δήμου Αβδελιώδη
- 15 Απριλίου Η τιμή της αγάπης, της Τώνιας Μαρκετάκη
- 22 Απριλίου Το καναρινί ποδήλατο, του Δημήτρη Σταύρακα
- 29 Απριλίου Τα πέτρινα χρόνια, του Παντελή Βούλγαρη

Υπενθυμίζουμε ότι η τιμή του εισιτηρίου είναι 4€.

ΟΛΥΜΠΙΟΝ ΠΡΩΤΟ ΠΛΑΝΟ

ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΟΥ ΟΛΥΜΠΙΟΝ RENAULT
ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 108 • ΑΠΡΙΛΙΟΣ 2002

ΕΚΔΟΤΗΣ: ΜΙΧΑΗΛΣ ΔΗΜΟΠΟΥΛΟΣ

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΕΚΔΟΣΗΣ: ΑΝΤΩΝΗΣ ΚΙΟΥΚΑΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: ΣΩΤΗΡΗΣ ΣΗΚΟΣ

ΣΥΝΤΑΞΗ: ΧΡΗΣΤΟΣ ΚΑΛΛΙΤΣΗΣ, ΘΩΜΑΣ ΛΙΝΑΡΑΣ,
ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΜΠΑΜΠΑΣ, ΤΖΕΝΗ ΠΑΥΛΙΔΟΥ

ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ: ΔΗΜΗΤΡΗΣ Θ. ΑΡΒΑΝΙΤΗΣ

ΠΑΡΑΓΩΓΗ: ΜΟΥΓΚΟΣ-ΕΝΤΥΠΗ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑ

ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑΣ:

Πλ. Αριστοτέλους 10, 546 23 Θεσσαλονίκη

Τηλ.: 0310 378 400

e-mail: info@filmfestival.gr

www.filmfestival.gr

EUROPA ★ CINEMAS

ΤΙΜΕΣ ΕΙΣΙΤΗΡΙΩΝ

ΟΛΥΜΠΙΟΝ RENAULT - ΠΡΩΤΗΣ ΠΡΟΒΟΛΗΣ
ΑΠΛΟ: 6,45€ • CINEKARTAF: 5,30€

ΑΙΘΟΥΣΑ ΠΑΥΛΟΣ ΖΑΝΝΑΣ - ΑΦΙΕΡΩΜΑΤΑ
ΑΠΛΟ: 4,50€ • CINEKARTAF: 3€

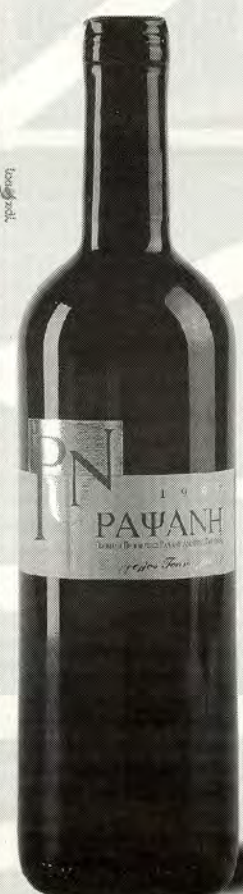
ΣΙΝΕΑΚ
ΑΠΛΟ: 3€ • ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΟ (μέχρι 4 άτομα): 6€

ΜΕΤΑΜΕΣΟΝΥΧΤΙΕΣ ΠΡΟΒΟΛΕΣ
4,50€ • CINEKARTAF: 3€

ΠΡΟΒΟΛΕΣ ΓΙΑ ΑΤΟΜΑ ΜΕ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ ΑΚΟΗΣ
ΓΕΝΙΚΗ ΕΙΣΟΔΟΣ: 4€

Μόνο για το ΟΛΥΜΠΙΟΝ RENAULT υπάρχει ειδική είσοδος για άτομα με ειδικές ανάγκες και ειδική τιμή εισιτηρίου 3€/1.000 δρχ.

Για πληροφορίες σχετικά με το πρόγραμμα και επιβεβαίωση της ημέρας και ώρας προβολής των ταινιών, τηλεφωνείτε στο 0310 378 404.

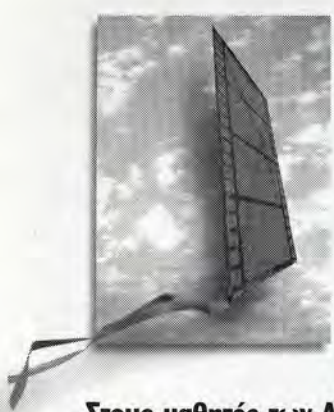

ΡΑΨΑΝΗ
ΟΝΟΜΑΣΙΑ ΠΡΟΕΛΕΥΣΕΩΣ ΡΑΨΑΝΗ

το δικό μας κρασί...

δικό σας!

Ευάγγελος
Τσάνταλης α.ε.

Χαμηλές Πτήσεις

2ο φεστιβάλ μαθητικών ταινιών

27 & 28
Απριλίου 2002

Αθήνα: ΑΠΟΛΛΩΝ RENAULT FILMCENTER

Θεσσαλονίκη: ΠΑΥΛΟΣ ΖΑΝΝΑΣ

Αλεξανδρούπολη: ALPHA ODEON

Ηράκλειο: ΑΣΤΟΡΙΑ

Στους μαθητές των Λυκείων της Αθήνας, της Θεσσαλονίκης, της Κρήτης και της Θράκης που συμμετέχουν στο πρόγραμμα «Πάμε Σινεμά», δόθηκε η δυνατότητα δημιουργίας μιας ταινίας μικρού μήκους: με τη βοήθεια ενός επαγγελματία σκηνοθέτη, με την παροχή των απαραίτητων τεχνικών μέσων και με τη συμπαράσταση των καθηγητών τους, τα παιδιά έγραψαν το σενάριο, προετοίμασαν και σκηνοθέτησαν μια πεντάλεπτη ταινία, μέσα σε δύο Σαββατοκύριακα.

Οι ταινίες έχουν κάτι κοινό: γυρίστηκαν στο χώρο του σχολείου και του άμεσου περιβάλλοντος των παιδιών.

Οι κινηματογραφικές ειδικότητες μοιράστηκαν σε όλα τα μέλη της ομάδας κυκλικά έτσι ώστε τα παιδιά που συμμετείχαν να αποκτήσουν μια ολοκληρωμένη εικόνα των εργασιών του γυρίσματος και του μοντάζ. Όλες οι ταινίες που γυρίστηκαν παρουσιάζονται, στις 27 και 28 Απριλίου, στο 2ο Φεστιβάλ Μαθητικών Ταινιών «Χαμηλές Πτήσεις».

Το 1ο Μαθητικό Διαγωνιστικό Φεστιβάλ των «Χαμηλών Πτήσεων» έγινε τον Μάιο του 2001 με μεγάλη επιτυχία στο ΟΛΥΜΠΙΟΝ RENAULT στη Θεσσαλονίκη και στο REX στην Αθήνα, με ταυτόχρονη σύνδεση ανάμεσα στις δύο αίθουσες και ζωντανή τηλεοπτική μετάδοση από την ΕΡΤ. Στο 1ο Φεστιβάλ συμμετείχαν 62 ταινίες, ενώ φέτος θα διαγωνιστούν 120 ταινίες από Λύκεια της Αθήνας, Θεσσαλονίκης, Κρήτης και Θράκης.

χαμηλές... γιατί είναι δοκιμαστικές. Είναι οι πρώτες απόπειρες να αφηγηθούν οι μαθητές μια μικρή ιστορία με εικόνες και ήχους. Είναι οι πρώτες προσπάθειες να χρησιμοποιήσουν την κινηματογραφική γλώσσα για να πουν τα δικά τους.

πτήσεις... γιατί, παρά τις δυσκολίες, τελικά απογειώνονται. Πότε άσπασα, πότε επιδέξια, καταφέρνουν να πετάξουν με τα φτερά του κινηματογράφου και, με έκπληξη, να αντικρύσουν από ψηλά τη σχολική τους ζωή.

χαμηλές πτήσεις... για να μην ανιχνεύονται από ραντάρ. Χαμηλόφωνες αλλιά καυστικές. Γιατί δε χαρίζονται σε κανέναν. Με έμπνευση, ασέβεια και κέφι σχολιά-

ζουν τα καθημερινά τους προβλήματα, τις σχέσεις τους και τα άγχη τους. Αλήμονοι όποιον έχουν βάλει στο μάτι...

Ποιοί; Οι μαθητές 120 ομάδων από Λύκεια της Αθήνας, της Θεσσαλονίκης, της Θράκης και της Κρήτης που μετέχουν στο πρό-

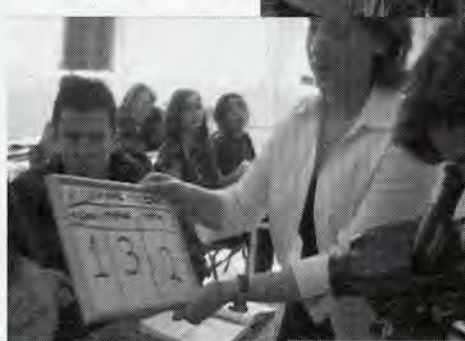
Πώς εργάστηκαν οι ομάδες; Σε καθένα από τα σχολεία που πήραν μέρος στο πρόγραμμα «ΠΑΜΕ ΣΙΝΕΜΑ», στην Αθήνα, τη Θεσσαλονίκη, τη Θράκη και την Κρήτη οργανώθηκε μια ο-

μάδα δέκα-δεκαπέντε παιδιών που προχώρησε στην τρίτη φάση του προγράμματος: με τη βοήθεια ενός επαγγελματία σκηνοθέτη, με τα απαραίτητα τεχνικά μέσα και με τη συμπαράσταση των καθηγητών τους, έγραψαν, σκηνοθέτησαν και γύρισαν μέσα σε δύο Σαββατοκύριακα μια πεντά-

λεπτη ταινία. Οι ταινίες έχουν κάτι κοινό: γυρίστηκαν στο χώρο του σχολείου και του άμεσου περιβάλλοντος των παιδιών. Οι κινηματογραφικές ειδικότητες μοιράστηκαν σε όλα τα μέλη της κάθε ομάδας, κυκλικά, έτσι ώστε όλα τα παιδιά να έχουν μια ολοκληρωμένη εικόνα των εργασιών του γυρίσματος και του μοντάζ.

Προβολή ταινιών

Όλες οι ταινίες θα προβληθούν το Σάββατο 27 Απριλίου από τις 19:00 έως τις 23:00 και την Κυριακή 28 Απριλίου από τις 15:30 ως τις 19:30. Στην Αθήνα στον κινηματογράφο ΑΠΟΛΛΩΝ

RENAULT FILMCENTER, στη Θεσσαλονίκη στην αίθουσα ΠΑΥΛΟΣ ΖΑΝΝΑΣ του ΟΛΥΜΠΙΟΝ RENAULT, στην Αλεξανδρούπολη στον κινηματογράφο ALPHA ODEON και στο Ηράκλειο στον κινηματογράφο ΑΣΤΟΡΙΑ.

Η είσοδος είναι ελεύθερη για όλους.

Η τελετή απονομής

Η εκδήλωση λήξης του Φεστιβάλ και η βράβευση των ταινιών θα γίνει την Κυριακή 28 Απριλίου στις 20:30 ταυτόχρονα στις τέσσερις πόλεις. Η τελετή θα μεταδοθεί απευθείας από την ΕΤ - 1 σε ταυτόχρονη σύνδεση με τις αίθουσες όπου θα εξελισσεται.

Πάμε Σινεμά;

Το "ΠΑΜΕ ΣΙΝΕΜΑ;" δημιουργήθηκε στο πλαίσιο της κοινής απόφασης των Υπουργών Εθνικής Παιδείας και Θρησκευμάτων και Πολιτισμού για την εισαγωγή στα σχολεία μαθημάτων σχετικά με τις τέχνες και την πολιτιστική δραστηριότητα και έχει ενταχθεί στο πρόγραμμα για τη νεολαία "Η ΕΛΛΑΔΑ ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΑ 30".

Το "ΠΑΜΕ ΣΙΝΕΜΑ;" εκπαιδευτικό πρόγραμμα γνωριμίας των μαθητών με τον κινηματογράφο, σχεδιάστηκε από το Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης σε συνεργασία με τις αρμόδιες υπηρεσίες του Υπουργείου Πολιτισμού και του Υπουργείου Εθνικής Παιδείας και Θρησκευμάτων. Σκοπός του είναι η ιδιαίτερη επαφή των μαθητών με την τέχνη του κινηματογράφου και η κατανόηση των βασικών αρχών της κινηματογραφικής αφήγησης.

Στην σημερινή εποχή η εικόνα έχει αναδειχθεί βασικό κανάλι πληροφοριών και κυρίαρχο μέσο επικοινωνίας. Διαμορφώνει την προσωπικότητα των νέων ανθρώπων και επηρεάζει καθοριστικά την αντίληψή τους για τον κόσμο που τους περιβάλλει. Στόχος του προγράμματος "ΠΑΜΕ ΣΙΝΕΜΑ;" είναι να ενθαρρύνει τους μαθητές να εκφράσουν απόψεις για τις ταινίες που παρακολουθούν. Υπενθυμίζει έτσι τη δυνατότητα μιας κριτικής προσέγγισης στα οπτικο-ακουστικά προϊόντα που καθημερινά καταναλώνουμε. Θέλει να συμβάλει στη δημιουργία υποψιασμένων θεατών και τελικά καχύποπτων πολιτών.

Έχουν σχεδιαστεί δύο προγράμματα, με κοινή δομή και προσανατολισμό, ένα για τα Δημοτικά σχολεία και ένα για τα Λύκεια. Κατά

τη διάρκεια του προγράμματος οι μαθητές προμηθεύονται ενημερωτικά έντυπα και οδηγούς μελέτης, βιβλίων δύο κινηματογραφικές ταινίες με παρόμοιο θέμα αλλά διαφορετική αισθητική και αφηγηματική δομή, και παρακολουθούν ένα μάθημα ανάλυσης της κινηματογραφικής αφήγησης.

Η εκπαιδευτική αυτή διαδικασία, που στοχεύει στην οπτικοακουστική καλλιέργεια των νέων, συνάντησε εντυπωσιακή υποδοχή στα σχολεία, όπως προκύπτει από τα αποτελέσματα. Το «Πάμε Σινεμά;» που άρχισε να «τρέχει» για την Πρωτοβάθμια Εκπαίδευση από τον Μάιο του 1998, το παρακολούθησαν μέχρι τώρα 115.000 μαθητές από 1.350 Δημοτικά Σχολεία κυρίως της ηπειρωτικής Ελλάδας. Στη Δευτεροβάθμια Εκπαίδευση το πρόγραμμα ξεκίνησε τον Ιανουάριο του 2000 και μέχρι τώρα το παρακολούθησαν 38.000 μαθητές από 260 Γυμνάσια-Λύκεια της Θεσσαλονίκης, Αθήνας, Θράκης και Κρήτης.

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΔΕΥΤΕΡΟΒΑΘΜΙΑ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗ

Α. Στο σχολείο:

Το πρόγραμμα ξεκινά με την επίσκεψη εκπαιδευτών του Φεστιβάλ Κινηματογράφου στα λύκεια και τη διανομή του εισαγωγικού εντύπου «ΠΑΜΕ ΣΙΝΕΜΑ;» - πρόγραμμα γνωριμίας με τον κινηματογράφο. Ακολουθεί η παρακολούθηση της ταινίας γουέστερν *Και οι 7 ήσαν υπέροχοι*, του Τζον Στάρτζες, από βιντεοκασέτα στην τάξη τους. Οι μαθητές συζητούν στην τάξη και συμπληρώνουν, ο καθένας μόνος του, το έντυπο «Οδηγός μελέτης: *Και οι 7 ήσαν υπέροχοι*». Στόχος του οδηγού μελέτης είναι αφενός μεν να έρθουν σε επαφή με τις βασικές αφηγηματικές δομές της κινηματογραφικής γλώσσας και αφετέρου να προβληματιστούν γύρω από το θέμα της βίας που είναι ένα βασικό κίνητρο συμπεριφοράς των ηρώων.

Β. Στην κινηματογραφική αίθουσα:

Ακολουθεί η προγραμματισμένη επίσκεψη των μαθητών στον κινηματογράφο όπου παρακολουθούν μία εισήγηση για τη γλώσσα του κινηματογράφου με τίτλο "Η κινηματογραφική αφήγηση: Μια εξιστόρηση με εικόνες και ήχους". Η εισήγηση εξοικειώνει τους μαθητές με τα βασικά εκφραστικά μέσα της κινηματογραφικής τέχνης όπως είναι οι έννοιες του κάδρου, του πλάνου, του μοντάζ, του τράβελινγκ και των πολλών διαφορετικών τρόπων που μπορεί να χρησιμοποιήσει ένας σκηνοθέτης για να αφηγηθεί την ιστορία του. Κατόπιν προβάλονται μία από τις κορυφαίες ταινίες του παγκόσμιου κινηματογράφου, *Οι 7 Σαμουράι* του Ακίρα Κουροσάουα, η οποία έχει παρόμοιο θέμα με την ταινία που είδαν στο σχολείο τους, αλλά διαφορετική αισθητική και αφηγηματική δομή. Έτσι οι μαθητές συγκρίνοντας τις δύο ταινίες διαπιστώνουν ομοιότητες και διαφορές και ασκούνται στην κριτική του κινηματογραφικού προϊόντος. Μετά το τέλος της κινηματογραφικής προβολής στους μαθητές διανέμεται το συνοδευτικό βιβλίο «Η κινηματογραφική αφήγηση, μια εξιστόρηση με εικόνες και ήχους», όπου βρίσκουν τυπωμένα όσα είδαν και άκουσαν.

Γ. Στον ελεύθερο χρόνο τους

Δίνεται η δυνατότητα στους μαθητές κάθε λύκειου να συγκροτηθούν σε ομάδες με σκοπό τη δημιουργία μιας ταινίας μικρού μήκους. Έτσι, ξεκινώντας από τη συγγραφή του σεναρίου μέχρι το τελικό μοντάζ - με την κατάλληλη υλικοτεχνική υποδομή (μηχανήματα, φώτα, σουίτα μοντάζ) - και την καθοδήγηση επαγγελματιών σκηνοθετών, θα δημιουργηθούν ταινίες μικρού μήκους. Οι ταινίες αυτές θα παρουσιαστούν στο Διαγωνιστικό Φεστιβάλ Μαθητικών Ταινιών «Χαμηλές Πτήσεις».

Αγαπητέ θεατή,
σου προτείνουμε να δεις

Ένα θεματικό αφιέρωμα, με επιλεγμένες ταινίες από ένα ευρύ φάσμα διαφορετικών κινηματογραφικών προσεγγίσεων της επιστολογραφίας, ως τρόπο και μέσο επικοινωνίας αλλά και αφηγηματικής σημειογραφίας που επηρέασε κυρίως το μυθιστόρημα και παρεμπιπτόντως στη συνέχεια και τον κινηματογράφο.

Μιλάμε εδώ για την γραπτή (χειρόγραφη) προσωπική επιστολή, που αποτέλεσε ένα μέσο σιωπηλής λεκτικής έκφρασης με εξομολογητικό, ερωτικό, ενδοσκοπικό και αναμνηστικό χαρακτήρα, που η χρυσή εποχή της, όπως την προσδιόρισε ο Τζορτζ Στάινερ σ' ένα δοκίμιό του, υπήρξε "από την άνοδο της γυναικείας μόρφωσης κατά τη διάρκεια των τελών του 16ου αιώνα, μέχρι μία περίοδο που γενικά προηγείται του Α' Παγκοσμίου Πολέμου".

Από την άποψη αυτή, οι ταινίες του αφιέρωματος έχουν μια ιδιαίτερη σημασία, ακόμα κι όταν κάποιες από αυτές αναφέρονται σε άλλες εποχές, καθώς προεκτείνουν τις αφηγηματικές επιδράσεις της επιστολογραφίας (αυτού του είδους), μέχρι τη σύγχρονη εποχή που είναι ήδη μια εποχή (φιλμάρης) τηλε-φωνικής επικοινωνίας και ανταλλαγής (ηλεκτρολογούμενων) προσωπικών μηνυμάτων στον υπολογιστή ή και στο κινητό τηλέφωνο.

Ίσως γι' αυτό, η τελευταία και πιο συγκλονιστική επιστολογραφική πράξη (ατελείωτης επικοινωνίας) στον κινηματογράφο να είναι αυτή της ταινίας Η δασκάλα του πιάνου του Χάνεκε, όπου η Ερίκα παραδίνει ένα γράμμα στον νεαρό εραστή της κι αυτός το διαβάζει (αδιάκριτα) μπροστά της, στην πιο κρίσιμη σκηνή του έργου, χλευάζοντας της αδήριτη ανάγκη της να εκφραστεί απέναντί του, όπως δε θα μπορούσε με κανένα άλλο τρόπο να εκφραστεί.

Μετά τιμής και άνευ παρεξηγήσεως
Σωτήρης Ζήκος

Υ.Γ.: Το ότι η ταινία αυτή προβάλεται σ' ένα άλλο αφιέρωμα αυτού του μήνα (στην Ισαμπέλ Ιπέρ), μπορεί να σημαίνει ότι το κινηματογραφικό γράμμα στην εποχή μας κάπου έχει χαθεί, ωστόσο ακόμα κυκλοφορεί.

Υπουργείο Μεταφορών και Επικοινωνιών • Υπουργείο Πολιτισμού

Το κινηματογραφικό γράμμα

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ
5-11 Απριλίου 2002
Αίθουσα ΠΑΥΛΟΣ ΖΑΝΝΑΣ

ΑΘΗΝΑ
12-18 Απριλίου 2002
ΤΡΙΑΝΟΝ FILMCENTER

Διοργάνωση:
ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

ΕΛΤΑ EPT EPT

Ο Ι Τ Α Ι Ν Ι Ε Σ

Το κοράκι

Le Corbeau

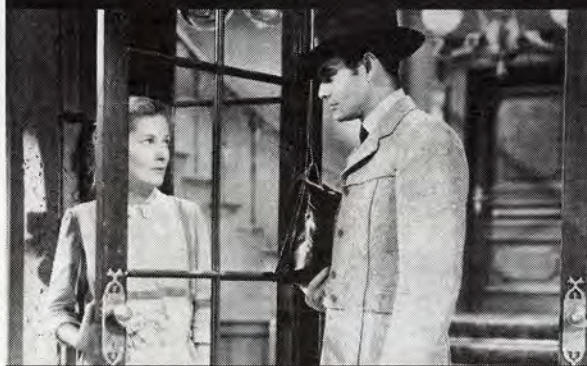
του Henri-Georges Clouzot (1943)

Βασισμένη σ' ένα πραγματικό γεγονός ανωνυμογραφίας που είχε συμβεί στην πόλη Τιλ δέκα χρόνια νωρίτερα, η ταινία του Clouzot παραμένει ίσως το αριστούργημα του σκηνοθέτη και μια σκληρή καταγγελία των καταδόσεων και του καφιεδισμού που υπήρξαν -ως γνωστόν- πολύ συχνά φαινόμενα κατά την περίοδο της γερμανικής Κατοχής στη Γαλλία και αλλού. Χιλιάδες ανώνυμα γράμματα με την υπογραφή «Το κοράκι» κατακλύζουν μια μικρή επαρχιακή πόλη, αναστατώνοντας την καλή κοινωνία και προκαλώντας απανωτά δράματα, από τσακωμούς ως αυτοκτονίες. Έχουν πρώτα στόχο τους γιατρούς ενός νοσοκομείου που κατηγορούνται για μοιχεία και εκτρώσεις, εξαπλώνονται όμως στη συνέχεια σε όλες τις βαθμίδες της τοπικής κοινωνίας. Ο Clouzot, περίφημος για την ικανότητά του στην περιγραφή των πιο μελανών πτυχών της ανθρώπινης ψυχής, αδιαφορεί για το «whodunit» και την ταυτότητα του «κορακιού» (η οποία, φυσικά, στο τέλος αποκαλύπτεται), και εστιάζει την προσοχή του στην κοινωνική και ηθική σκιαγράφηση ενός μικρόκοσμου βουτηγμένου στο ψέμα, την υποκρισία, τη διαφθορά και τις νευρώσεις. Ο ρεαλισμός του, ωμός και ζοφερός, δεν αφήνει κανέναν αλώβητο: όλοι είναι ένοχοι, η ευθύνη είναι συλλογική, το Κακό είναι παντού.

Προβολές: Σάββατο 6/4, 23:00 - Πέμπτη 11/4, 21:00

Le corbeau

Letter from an unknown woman

Les deux anglaises et le continent

ΠΑΡΑΛΛΗΛΕΣ ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ

• ΕΚΘΕΣΗ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟΥ

Τα Ελληνικά Ταχυδρομεία οργανώνουν Έκθεση Ελληνικού Γραμματοσήμου στον κινηματογράφο ΟΛΥΜΠΙΟΝ RENAULT, από 5 έως 11 Απριλίου 2002. Περιλαμβάνει πίνακες από γραμματόσημα που εκδόθηκαν κατά καιρούς, με θεατρικές παραστάσεις, θεατρικούς και κινηματογραφικούς χώρους, καθώς και προσωπογραφίες μεγάλων ελλήνων ηθοποιών.

• ΕΙΔΙΚΗ ΑΝΑΜΝΗΣΤΙΚΗ ΣΦΡΑΓΙΔΑ

Ειδικά για το αφιέρωμα θα εκδοθεί Αναμνηστική Σφραγίδα, με την οποία θα σφραγίζονται όλα τα φιλοτελικά αντικείμενα κατά την πρώτη μέρα έναρξης της προβολής του προγράμματος.

Το γράμμα μιας άγνωστης

Letter from an unknown woman

του Max Ophüls (1949)

«Όταν διαβάσετε αυτό το γράμμα, θα είμαι ίσως νεκρή. Έχω τόσα να σας πω σε τόσο μικρό διάστημα...». Είναι η πρώτη φράση σοκ μιας επιστολής που τραβά το αφηγημένο βλέμμα του αποδέκτη της, του Στέφαν, όταν μια νύχτα γυρίζει κουρασμένος στο σπίτι του. Αρχίζοντας την ανάγνωση του γράμματος βρίσκεται ακριβώς στη θέση του θεατή, ο οποίος ούτε γνωρίζει ποια είναι η γυναίκα που του στέλνει το γράμμα, ούτε και το περιεχόμενό του. Και ενώ προχωρά στην ανάγνωση, ανακαλύπτει σταδιακά, ταυτόχρονα με τον τυφλό και επιπόλαιο δονζουανισμό του, τον έρωτα που του εξομολογείται μια άγνωστη μέσα από την αναπόληση σε φλας μπακ του χαμένου χρόνου. Η αφήγηση, με την καθοδήγηση της φωνής της άγνωστης, μετατρέπεται σε εικόνες μπροστά στο βλέμμα του Στέφαν. Στην ταινία, η Βιέννη παίζει κυρίαρχο ρόλο, είναι η αυτοκρατορική πόλη όπου όλα φαντάζουν ως σκηνικά, ο κατεξοχήν χώρος του Ophüls, το σημείο αναφοράς του. Η μηχανή του γλιστράει στους διαδρόμους των αρχοντικών κτηρίων, κατεβαίνει τα επιβλητικά σκαλιά της Όπερας, διανύει την αποβάθρα του σταθμού και εισχωρεί στα γραφικά καφέ, μέσα από μια σκηνοθεσία ρευστή και μπαρόκ όπου τα πρόσωπα, σαν σε λαβύρινθο, χάνονται και ξαναβρίσκονται.

Προβολές: Κυριακή 7/4, 19:00 - Τρίτη 9/4, 21:00

Δύο Αγγλίδες στην Ευρώπη

Les deux anglaises et le continent

του François Truffaut (1971)

Η ταινία έχει στο κέντρο της ένα ερωτικό τρίγωνο: από την μια πλευρά ο νεαρός Γάλλος Κλοντ (κριτικός τέχνης και εντέλει μυθιστοριογράφος) και από την άλλη οι δυο Αγγλίδες αδελφές, Μίριελ και Αν. Η ταινία παρακολουθεί τη συναισθηματική ωρίμαση των τριών αυτών προσώπων, την ανακάλυψη του έρωτα, την παράδοσή τους στην παραφορά του σαρκικού πόθου (ή την αποστροφή τους), τη μοναξιά και την απόρριψη. Θα ζήσουν με ένταση και με τρόπο απόλυτο τον έρωτα και τις αντιφάσεις του, τις οδύνες και τις ηδονές του. Σ' ένα συχνά επαναλαμβανόμενο πλάνο, το πρόσωπο μίας εκ των ηρωίδων κοιτά καταπρόσωπο το φακό (και προφανώς τον Κλοντ και τον θεατή). Σ' αυτό το πλάνο η ηρωίδα απαγγέλλει μία επιστολή που μόλις έλαβε ο Κλοντ. Σκέψεις και λόγια που δεν μπορούν να ειπωθούν καταπρόσωπο καταγράφονται στις επιστολές και στα ημερολόγια (όπως αυτό της Μίριελ που παραδίδεται στον Κλοντ) και καλούν τον ήρωα να αντιδράσει. Και είναι ακριβώς αυτός ο γραπτός κόσμος που φωτίζει την αφήγηση, που δίνει βάθος, ουσία και περιεχόμενο στα πρόσωπα.

Προβολές: Κυριακή 7/4, 21:00 - Πέμπτη 11/4, 23:00

Μέρα γιορτής

Jour de fête

του Jacques Tati (1947)

Με φόντο μια λαϊκή γιορτή -το ετήσιο πανηγύρι που γίνεται σ' ένα μικρό χωριό της γαλλικής επαρχίας- ο Jacques Tati συστήνει την κωμική του φιγούρα. Μέσα στην ατμόσφαιρα ευθυμίας και χαράς που επικρατεί στο μικρό χωριό, η λεπτή φιγούρα του ταχυδρόμου Φρανσουά αποτελεί αυστηρό στοιχείο του τόπου: ευθυτενής και ευσυνειδήτος, ενθουσιώδης και πρόθυμος, φιλικός και ευγενικός κυριαρχεί στο χώρο. Κατά τη διάρκεια της γιορτής θα προσπαθήσει, με αμφίβολα και εντέλει κωμικά αποτελέσματα, να ισορροπήσει ανάμεσα στον επαγγελματισμό και την περιρρέουσα ατμόσφαιρα της γιορτής. Ένα συμβάν πυροδοτεί το κωμικό στοιχείο της ταινίας: η παρακολούθηση μιας ταινίας για τα αμερικανικά ταχυδρομεία πληγώνει την επαγγελματική του συνείδηση και τον μετατρέπει σε περιγέλο του χωριού. Για να βγει απ' αυτήν την κατάσταση γίνεται ένας φανατικός εκσυγχρονιστής: με απaráμιλλη αυταπάρνηση αυξάνει την ταχύτητα, βελτιώνει την παραγωγικότητα, προκαλώντας όμως παράλληλα δραματική πτώση της ποιότητας των υπηρεσιών που προσφέρει.

Προβολές: Σάββατο 6/4, 19:00 - Τετάρτη 10/4, 21:00

Η φωτογραφία

του Νίκου Παπατάκη (1986)

Ο σκηνοθέτης κατανοεί πως ο αποτελεσματικότερος τρόπος για να κοιτάξεις τον τόπο σου είναι να απομακρυνθείς απ' αυτόν. Διπλή απομάκρυνση: του δημιουργού από την πατρίδα του και των ηρώων της ταινίας από τον γενέθλιο τόπο τους. Αν η δεύτερη προσφέρει την αφηγητική αφορμή της ιστορίας, η πρώτη ασφαλώς εισφέρει πολλά στην κατάκτηση αυτού του ιδιαίτερου ύφους «παράφορης μετριοπάθειας» που χαρακτηρίζει την ταινία. (Μεταξύ των άλλων η ταινία αποτελεί και ένα οξυδερκές ποιητικό αυτοσχόλιο. Χάριν παραδείγματος αναφερθούν η «εξόφθαλμη» τυφλότητα του βλέμματος του Γεράσιμου σε σχέση με τη φωτογραφία· ή η χάλκευση της επικοινωνίας: από το κόλλο με τους τηλεφωνικούς θαλάμους ως τις ψευδεπίγραφες επιστολές). Η φωτογραφία της γυναίκας είναι ένα σημαίνον του οποίου η ερμηνεία αλλάζει καθώς περνά από χέρι σε χέρι· το βαθύτερο όμως σημαίνόμενο νόημά της παραμένει ο πόθος· μαζί με το σταυραδέρφι του το θάνατο. Ο σκηνοθέτης το προοικονομεί έξοχα με τη σκηνή του φωτογράφου στα μνήματα. Ο νόστος του Γεράσιμου δεν μπορεί παρά να είναι νεκρώσιμος.

Προβολές: Παρασκευή 5/4, 19:00 - Δευτέρα 8/4, 23:00

Επικίνδυνες σχέσεις / Dangerous Liaisons

του Stephen Frears (1988)

Βασισμένη στο κλασικό επιστολογραφικό μυθιστόρημα του Choderlos de Laclos *Επικίνδυνες σχέσεις*, η ταινία διατηρεί ανεξίτηλα τα ίχνη της προέλευσής της. Τα κεντρικά πρόσωπα της δραματικής πλοκής είναι παραλήπτες ή αποστολείς επιστολών. Για τον περικλειστο κόσμο των μπουντουάρ ή των αριστοκρατικών σαλονιών μέσα στον οποίο διεξάγονται ανηλεείς και σκληρές μάχες, οι ανταλλαγές επιστολών δεν είναι παρά επεισόδια ενός ακήρυκτου πολέμου και το περιεχόμενό τους δεν είναι παρά τα όπλα για την επικράτηση. Από τις γραμμές αυτών των επιστολών απουσιάζει η αλήθεια του συναισθήματος και το περίτεχνο ύφος τους δεν είναι παρά ένα προκάλυμμα για τις πραγματικές προθέσεις του επιστολογράφου. Μόνη απτή αξία της επιστολής μέσα σ' αυτό το περίπλοκο σύστημα των σχέσεων είναι η αξία της ως τεκμηρίου, έγγραφη απόδειξη της αποπλάνησης που έχει συντελεστεί, σήμα της νίκης ότι το πρόσωπο έχει κατακτηθεί.

Προβολές: Σάββατο 6/4, 21:00 - Τρίτη 9/4, 23:00

Συρανό / Cyrano de Bergerac

του Jean-Paul Rappeneau (1990)

Ο Rappeneau πλέκει το συγκινητικό παραμύθι ενός ήρωα με μεγάλη καρδιά και μιας εποχής όπου η επιστολογραφία αποτελούσε μέρος του ερωτικού παιχνιδιού. Η συγγραφή μιας επιστολής κάτω από το τρεμάμενο φως των κεριών, το σφράγιμά της με βουλοκέρι και το ερωτικό σκίρτημα της ψυχής του παραλήπτη κατά την ανάγνωσή της, συνιστούν μια τελετουργία που σήμερα θα φάνταζε κοινότοπη. Όχι όμως στην εποχή του Μολιέρου, των μασκοφόρων εραστών και του άκρατου ρομαντισμού. Το γράμμα στο Συρανό μεταμφιέζει αδιέξοδους φόβους σε ρίμες απέραντου ερωτικού μεγαλείου, εξαπατά, καθορίζει τη μοίρα των ηρώων, μεταμορφώνει έναν αναλφάβητο της ερωτικής συμπεριφοράς σε ιππότη και επιτρέπει στον αληθινό επιστολογράφο να συναντήσει έστω και για λίγο μέσα στις λέξεις το αντικείμενο του πόθου του, ως ανώνυμος μεσολαβητής ενός άσβεστου πάθους.

Προβολές: Κυριακή 7/4, 23:00 - Τετάρτη 10/4, 18:30

Ο ταχυδρόμος / Il postino

του Michael Radford (1994)

Ο ταχυδρόμος της τρυφερής αυτής ταινίας δεν είναι ένας απλός κούριερ γραπτών μηνυμάτων, αλλά μια γέφυρα επικοινωνίας δύο κόσμων: του κόσμου της ποίησης και της σοφίας και του κόσμου των αγνών συναισθημάτων που όμως δεν βρίσκουν τα λόγια για να εκφραστούν σωστά. Η αλληλογραφία λειτουργεί ευρηματικά για να αναδείξει τη δυνατή σχέση που μπορεί να αναπτυχθεί ανάμεσα στον μεταφορέα και τον παραλήπτη του γράμματος. Ο Μάριο έχει την καρδιά ενός ποιητή αλλά λίγο ταλέντο με τις λέξεις. Ο Νερούντα θα γίνει ο δάσκαλός του. Η αλληλογραφία θα αποτελέσει το πρόσχημα για να ανθίσει μια δυνατή φιλία, όπου δάσκαλος και μαθητής θα περάσουν ατέλειωτες ώρες συζητώντας για τα νοήματα των λέξεων, την πολιτική, το γράψιμο και, πάνω απ' όλα, για τις γυναίκες, στις οποίες ο Νερούντα ασκεί μια παράξενη γοητεία. Την ίδια γοητεία που αισθάνεται ο Μάριο όταν τα λεπτά του δάχτυλα αγγίζουν τη σωρό με τα γράμματα στο μικρό γραφείο του ταχυδρομείου, πριν τα φορτώσει στη σάκα του και ανηφορίσει για το σπίτι του ήρωά του.

Προβολές: Παρασκευή 5/4, 21:00 - Τετάρτη 10/4, 23:00

Η φωτογραφία

Dangerous Liaisons

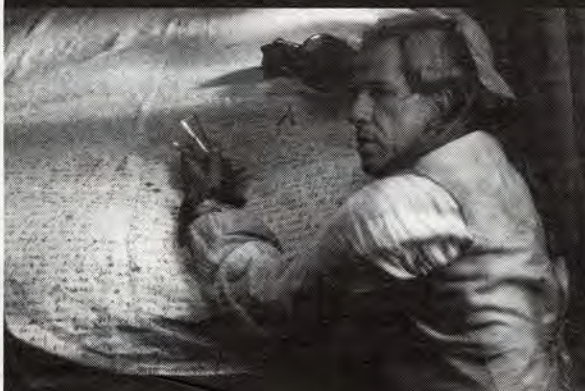
Il postino

Budbringeren

Central do Brasil

Quills

Junk mail

Budbringeren

του Pål Sletaune (1996)

Ο Ρόι είναι ένας ταχυδρόμος που δεν θα ήθελες ποτέ να μεταφέρει την αλληλογραφία σου. Αρρωστημένα τεμπέλης, αζύριστος, βρωμερά ντυμένος, τρέφεται με κονσέρβες σπαγγέτι και πετάει την περισσότερη αλληλογραφία στους σκουπιδοτενεκέδες του Όσλο. Αν κάποιο γράμμα του φαίνεται ενδιαφέρον, το ανοίγει χωρίς κανένα δισταγμό. Μπαίνει και στο διαμέρισμά σου, αν κάνεις το λάθος να αφήσεις το κλειδί στο γραμματοκιβώτιο της πολυκατοικίας· ακόμα και στο σπίτι της Λιν, της κοπέλας που θα ερωτευτεί.

Στο Junk mail, η αλληλογραφία γίνεται ένας εφιάλτης για τον παραλήπτη της. Εδώ ο ταχυδρόμος δεν είναι ένας δημόσιος υπάλληλος που εκτελεί με ευσυνειδησία τα καθήκοντά του, αλλά ένας τρισάθλιος ομορτυνιστής στα όρια της σεξουαλικής διαστροφής και της ηθονοβλεψίας. Τα γράμματα που μεταφέρει δεν είναι τίποτα άλλο από ένα αντικείμενο για να ανοίξει την πόρτα της ιδιωτικής ζωής σου και να την οικειοποιηθεί, διαστρέφοντας την πραγματικότητα. Η παραβίαση της αλληλογραφίας είναι ένα είδος εξουσίας που ο ταχυδρόμος ασκεί πάνω στη μοίρα των ανυποψίαστων «πελατών» του και, στην περίπτωση του Junk mail, το σύμπτωμα μιας κοινωνίας που εκτρέφει ψυχολογικά αδιέξοδα.

Προβολές: Δευτέρα 8/4, 19:00

Κεντρικός σταθμός

Central do Brasil

του Walter Salles (1997)

Ένα ιδιότυπο ταχυδρομείο λειτουργεί στον κεντρικό σιδηροδρομικό σταθμό του Ρίο. Η Ντόρα γράφει γράμματα για λογαριασμό αναλφάβητων ανθρώπων, έναντι πληρωμής... αλλά δεν τα ταχυδρομεί ποτέ εξαπατώντας τους πελάτες της. Όταν μπαίνει στη ζωή της ο μικρός Τζοσουέ, μετά το θάνατο της μητέρας του, η οποία απευθύνθηκε στη Ντόρα για να στείλει ένα ακόμα ανεπίδοτο γράμμα στον πατέρα του μικρού, τα πράγματα παίρνουν μία απρόσμενη τροπή. Η Ντόρα αρχικά προσπαθεί να ξεφορτωθεί το μικρό, αλλά ένα μακρινό, ξεθωριασμένο μητρικό ένστικτο ξυπνά μέσα της και τελικά τον σώζει την τελευταία στιγμή από τους εμπόρους ανθρώπινων οργάνων. Δραπετεύοντας από την αστική κόλαση του σταθμού και τους διώκτες τους, αρχίζουν μαζί ένα ταξίδι σε αναζήτηση του χαμένου πατέρα του Τζοσουέ. Η ταινία καταγράφει με ρεαλιστική δύναμη, αυθεντικότητα και ανθρωπιά –αποφεύγοντας έντεχνα τις γραφικότητες του φολκλόρ και τις μελοδραματικές συμβάσεις– την περιπλάνησή τους στα βάθη αυτής της απέραντης χώρας, αλλά και του ίδιου τους του εαυτού.

Προβολές: Δευτέρα 8/4, 21:00 - Πέμπτη 11/4, 19:00

Quills, η πένα της αμαρτίας

Quills

του Phillip Kaufman (2000)

Έγκλειστος σ' ένα άσυλο για φρενοβλαβείς, ο μαρκήσιος ντε Σαντ κατά ένα παράδοξο τρόπο ζει σ' ένα περιβάλλον ελευθερίας: η γραφή, στην οποία συνεχώς ασκείται, είναι το όχημα της απελευθέρωσής του. Μαυιακά και ακατάπαυστα, με κάθε τρόπο και με κάθε μέσο, συγγράφει τις εμπρηστικές του ιδέες. Όμως αυτή η πυρετώδης, σχεδόν οργασμική διαδικασία της μεταφοράς της σκέψης στο χαρτί για να αποκτήσει πραγματικά υπόσταση και για να λειτουργήσει χρειάζεται ένα πρόσωπο: πρέπει να υπάρχει ένας αποδέκτης, κάποιος που να δέχεται τα γραπτά, δηλαδή τις σκέψεις. Πρόσωπο μ' ένα σύνθετο, όπως τελικά αποδεικνύεται, ρόλο, η νεαρή Μαντλέν θα γίνει αναγνώστης των χειρογράφων, ταχυδρόμος του Μαρκσιού, αλλά και μία από τις μούσες του.

Προβολές: Παρασκευή 5/4, 23:00 - Τρίτη 9/4, 18:30

Γράμμα απ' το Σαρλερουά

του Λάμπρου Λιαρόπουλου (1965)

Η ταινία καταγράφει τα προβλήματα και τη δύσκολη ζωή των ελλήνων μεταναστών στα ανθρακωρυχεία του Βελγίου.

Προβολές: Δευτέρα 8/4, 23:00 - Πέμπτη 11/4, 23:00

Γράμματα από την Αμερική

του Λάκη Παπαστάθη (1972)

Η ταινία αφηγείται μέσα από καρτ-ποστάλ και γράμματα που στέλνει στους δικούς του στο Γύθειο, τη ζωή ενός μετανάστη που πήγε στην Αμερική στις αρχές του 20ου αιώνα.

Προβολές: Σάββατο 6/4, 19:00 - Τετάρτη 10/4, 21:00

Μπορεί το *Lagaan* να έφυγε από τα όσκαρ με άδεια χέρια, όμως κάποιοι εκτιμούν πως η ινδική κινηματογραφία δεν έχει πει ακόμα την τελευταία της κουβέντα.

Κάτι τρέχει με το Bollywood

Μπορεί ο Κλίντον να θαύμαζε το σινεμά του Σατγιαζίτ Ρέι αλλά χρειάστηκε να περάσουν δέκα χρόνια αφότου ο σπουδαίος Ινδός δημιουργός τιμήθηκε με όσκαρ (1992), για να γίνει γνωστός στην Αμερική.

Μιλώντας στο κοινοβούλιο της Ινδίας, ο πρώην σινεφίλ πλανητάρχης είχε πει: «Από απόσταση, η Ινδία εμφανίζεται συχνά σαν ένα καλειδοσκόπιο ανταγωνιστικών και συχνά κατασκευασμένων εικόνων. Είναι μια χώρα που παλεύει με τη φτώχεια και την ανισότητα ή η μεγαλύτερη κοινωνία μεσοαστών στον κόσμο; Βράζει ακόμα από κοινωνικές εντάσεις ή είναι το πιο πετυχημένο χωνευτήρι της ιστορίας; Είναι το Bollywood ή ο Σατγιαζίτ Ρέι;». Η απάντηση δίνεται αυτό τον καιρό στην Ουάσινγκτον αλλά και σε άλλες μεγάλες πόλεις της Αμερικής, όπου ταξιδεύει μια μεγάλη ρετροσπεκτίβα με 35 ταινίες του Ρέι, οι οποίες παρουσιάζονται πρώτη φορά στο αμερικάνικο κοινό, και την οποία διοργάνωσαν τέσσερα μεγάλα μουσεία, το «Library Congress», το «National Geographic Society» και το «American University», τιμώντας τον πρωτοπόρο δημιουργό του ινδικού κινηματογράφου.

BOLLYWOOD GOES TO HOLLYWOOD

Το γεγονός αυτό σε συνδυασμό με την παρουσία στα όσκαρ του φιλήμ *Lagaan*, της πρώτης αθηναία μεγάλης διεθνούς εμπορικής επιτυχίας που βγήκε από τα σπλάχνα του Bollywood, έφερε αναπάντεχα στο προσκήνιο το καινούριο ινδικό σινεμά και τις προοπτικές του. Κάποιοι είπαν πως περνάει μια φάση καλλιτεχνικής επανάστασης, η οποία σύντομα θα σπάσει τα σύνορα της Ινδίας και φτάσει μέχρι το Χόλιγουντ. Κάποιοι άλλοι δεν δίνουν πολλή ελπίδα στο κιτ γκλάμπορ των χινοειδών ταινιών, οι περισσότερες από τις οποίες δεν

είναι παρά πολύωρα μελοδράματα με λαϊκούς ήρωες ή μιούζικαλ με ρομαντικό περιεχόμενο και ινδικά δημοτικά άσματα. Ποιος θα κερδίσει το στοίχημα;

Το *Lagaan*, η ιστορία μερικών χωρικών που παίζουν σε μια παρτίδα κρίκετ την ελευθερία τους από τους βρετανούς αποικιοκράτες το 1839, όχι μόνο σάρωσε το βρετανικό και αμερικανικό box office για τα δεδομένα μιας ινδικής παραγωγής αλλά κέρδισε και την αναγνώριση των δυτικών κριτικών στα φεστιβάλ του Λοκάρνο και του Sundance. Αν μη τι άλλο, ο πρωταγωνιστής της

Lagaan

ταινίας, Aamir Khan, πέρασε το κατώφλι του Kodak Theatre τη βραδιά των όσκαρ. Προηγούμενος, το 1998, το φιλήμ *Dil Se* πέρασε στο top - 10 του βρετανικού box office, βάζοντας στο χάρτη το περιφρονημένο Bollywood.

πατροπαράδοτου Bollywood.

Στο δυτικό κόσμο, η ινδική κουζίνα αρχίζει να βγαίνει από το μικρόκοσμο της και να κερδίζει ολόένα και μεγαλύτερο έδαφος. Το *Monsoon Wedding* της Μίρα Ναϊρ κερδίζει την παγκόσμια αναγνώριση, το Χόλιγουντ προσλαμβάνει τον Σεκχάρ Καπούρ να σκηνοθετήσει το *Elizabeth*, όλοι εμπνέονται από τα κατορθώματα του Μ. Νάιτ Σάιμαθαν, οι Ινδοί σπουδαστές της πληροφορικής κάνουν επέλαση στη Silicon Valley και ο Άντριου Λόιντ Βέμπερ ετοιμάζει πυρετωδώς το νέο του μιούζικαλ *Bombay Dreams*. Οι πιο διορατικοί βλέπουν ένα φαινόμενο με μεγάλο μέλλον. Οι γραφειοκράτες του Χόλιγουντ γελάνε. Και οι δύο όμως έχουν τα μάτια τους ανοιχτά. Ποτέ δεν ξέρεις!

ΤΟ ΝΕΟ ΙΝΔΙΚΟ ΚΥΜΑ

Οι νέοι Ινδοί κινηματογραφιστές φαίνονται έτοιμοι για όλα. Αξιοποιώντας ένα κινηματογραφικό σύστημα παραγωγής 100 χρόνων (όσο και η ηλικία του Χόλιγουντ) και εκμεταλλευόμενοι τις νέες ψηφιακές τεχνολογίες και την έκρηξη της δορυφορικής τηλεόρασης κάνουν το μεγάλο βήμα. Μορφώνονται σε δυτικά πανεπιστήμια και επιστρέφουν στο Bollywood για να φτιάξουν μοντέρνες ταινίες με διεθνή απήχηση. Πάνε οι μαχαραγιάδες και καλλιήνυγες χορεύτριες με τη βούλα στο μέτωπο που της κυνηγάνε άξεστοι

ΕΙΚΟΝΕΣ & ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Επιμέλεια: Δημήτρης Μπάμπας (dimitris01@mail.gr)

Η ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ

31 Ιανουαρίου 1999, ένας νεαρός σκηνοθέτης, ο Wes Anderson, έχοντας μόλις σκηνοθετήσει την δεύτερη του ταινία, αποφασίζει να συναντήσει την Pauline Kael, κριτικό-θύλο (μαζί με τον Ελληνοαμερικάνο Andrew Sarris η πιο σημαντική κριτικός κινηματογράφου στις Η.Π.Α.). Θέλει να της προβάλλει την ταινία του *Rushmore*. Ως μαθητής έχει επηρεασθεί από τα κείμενά και τις επιλογές της.

Επικοινωνεί μαζί της. Η Pauline Kael μετά από πολλούς δισταγμούς δέχεται να την παρακολουθήσει σε μια "ιδιωτική προβολή". Σ' ένα μικρό κινηματογράφο, στην επαρχιακή πόλη που ζει, ο Anderson τήν συναντά: "Ήταν λίγο πιο κοντή από το ένα και εξήντα, έτρεμε και στηριζόταν σ' ένα μεταλλικό μπαστούνι που κατέληγε σε τέσσερις άκρες. Έχει Πάρκινσον, κάτι που της προκαλεί ελαφρό τρεμούλιασμα και δημιουργεί αστάθεια".

Η προβολή ολοκληρώνεται και ο σκηνοθέτης περιμένει εναγωνίως την άποψη της γηραιάς κριτικού: "'Στα αλήθεια δεν ξέρω τι να κάνω μ' αυτήν την ταινία', είπε, και ένιωσα ότι το εννοούσε."

Φεύγοντας θα χαρίσει στον σκηνοθέτη δύο από τα βιβλία της. Εκεί θα διαβάσει την αφιέρωση: "Στον Wes Anderson, με αγάπη και λίγες αμφιβολίες, Pauline Kael".

Σεπτέμβρης 2001. Η Pauline Kael πεθαίνει.

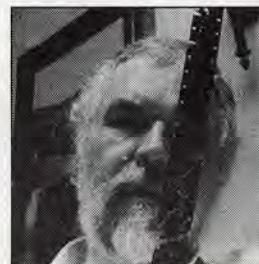
Μάρτιος 2002. Η ταινία *The Royal Tenenbaums* του Wes Anderson προβάλλεται στις κινηματογραφικές αίθουσες.

Data: Rushmore (εκδόσεις Faber & Faber, 1999).

Stan Brakhage (Κάνσας, Η.Π.Α., 1933). Βετεράνος σκηνοθέτης της αβάν γκάρντ: 50 χρόνια καριέρα. Αρνείται τις αφηγηματικές δυνατότητες του κινηματογράφου. Οι ταινίες του είναι συναρπαστικές οπτικές εμπειρίες που στόχο έχουν "να οδηγήσουν τον θεατή στα μονοπάτια της ψυχής". Στις αρχές της καριέρας του εξερεύνησε τις δυνατότητες και τις ιδιότητες του φωτός. Αργότερα αρνήθηκε την κινηματογράφιση, επεμβαίνοντας με διάφορους τρόπους κατευθείαν πάνω στο φιλήμ. Την δεκαετία του 70 οι ταινίες του γίνονται πιο συμβατικές και αποκτούν ένα έντονο κοινωνικό περιεχόμενο. Ενώ οι πρόσφατες χαρακτηρίζονται ως "αφηρημένο" σινεμά, ένα είδος οραματικής μουσικής. "Οι περισσότεροι άνθρωποι δεν μπορούν να δουν", δηλώνει. "Τα παιδιά μπορούν: έχουν ένα πολύ ευρύ πεδίο οπτικής αντίληψης, επειδή το βλέμμα τους δεν έχει ακόμα εκπαιδευθεί από τους νόμους που ο άνθρωπος θέσπισε για την προοπτική και τη σύνθεση".

Data: Essential Brakhage (εκδόσεις McPherson & Co., 2001).

Kim Ki-duk (Νότια Κορέα, 1960). Δύο ταινίες του την φετινή σεζόν προβλήθηκαν στα διαγωνιστικά τμήματα στην Βενετία (*Address Unknown*) και Βερολίνο (*Bad Guy*), ενώ το *Νησί* είχε προβληθεί στους Νέους Ορίζοντες (2000). Μόλις τελείωσε το δημοτικό σχολείο εργάστηκε σε βιομηχανία. Το 1990 βρέθηκε στη Γαλλία "για σπουδές" αλλά πέρασε τα δύο χρόνια παραμονής ζωγραφίζοντας και πουλώντας τους πίνακές του. Δεν έχει καμία κινηματογραφική εκπαίδευση. Οι ήρωες των ταινιών του ανήκουν στο κοινωνικό περιθώριο και η αφήγηση είναι διάστικτη από σκληρότητα και οργή. Χρησιμοποιεί το σεξ στις ταινίες του όχι ως "μέρος της ζωής" αλλά ως "ένα τρόπο για να καταλάβουν ο ένας τον άλλο οι χαρακτήρες". Θεωρεί ότι έχει επηρεαστεί από το έργο του αυστριακού ζωγράφου Egon Schiele και δηλώνει ότι κάνει σινεμά για να κατανοήσει τον κόσμο.

Data: <http://www.kimkiduk.com>

Kiyoshi Kurosawa (1955). Ένας από τους σκηνοθέτες του Νέου Ιαπωνικού Κινηματογράφου. Καμία συγγένεια με τον Akira. Ξεκίνησε από ταινίες pink eiga (γιαπωνέζικα μαλακά πορνό). Το *Cure* (1997) τον σύστησε στο δυτικό κοινό: υπερφυσικό θρίλερ που διαπραγματεύεται το ζήτημα της ταυτότητας. Παραγωγικότατος—4 ταινίες γύρισε το 1999. Διακρίνεται για την τάση του για πειραματισμούς στην αφήγηση και τους χαρακτήρες. Το *Pulse* (2001) κερδίζει βραβείο FIPRESCI στις Κάννες και μπαίνει στις 10 καλύτερες της χρονιάς για το Film Comment. "Έχω επηρεαστεί από το αμερικάνικο σινεμά και τον Jean Luc Godard. Στις ταινίες του Robert Aldrich αλλά και του Jean Luc Godard μπορείς να βρεις απαντήσεις στο ερώτημα 'Τι είναι κινηματογράφος;'. Στο έργο μου βλέπεις ότι το τέλος του πολιτισμού είναι κοντά. Πολλοί θεωρούν ότι αυτό είναι αρνητικό και καταθλιπτικό, εγώ όμως πιστεύω το αντίθετο: είναι ένα νέο ξεκίνημα, η γέννηση της ελπίδας".

Data: Film Comment, Sept/Oct 01.

Carlos Reygadas (1971). Σπούδασε διεθνές δίκαιο στο Μεξικό και το Λονδίνο. Με την πρώτη του ταινία *Jarón* συμμετείχε στο φεστιβάλ του Ρότερνταμ, κλέβοντας τις εντυπώσεις. Η αφήγηση παρακολουθεί τη διαδρομή ενός άνδρα που ξεκινά από την πόλη για να καταλήξει στην έρημο αποφασισμένος να αυτοκτονήσει. Κεντρικό στοιχείο της ταινίας το τοπίο της Μεξικάνικης υπαίθρου. Χρησιμοποιεί το φορμά του super-cinemascope: κινηματογραφεί με κάμερα 16mm προσαρμόζοντας σ' αυτήν αναμορφικούς φακούς και στην συνέχεια μεταφέρει το αποτέλεσμα στα 35mm. "Η ταινία είναι σχεδιασμένη για να εκμεταλλευθεί τις δυνατότητες του φορμά", δηλώνει. "Οι οριζόντες γραμμές στο κάδρο μπορούν να αποδώσουν πολύ καλά την αίσθηση ηρεμίας και γαλήνης. Η διαδικασία που χρησιμοποιήσαμε είναι πολύ σπάνια και την έχει εφεύρει ένας φίλος μου". Υπάρχουν 310 πλάνα στην ταινία, ένας αριθμός που αποκαλύπτει τον αργό ρυθμό της, ενώ ακούγεται μουσική των Bach, Shostakovich και Arvo Part.

Data: <http://www.filmfestivalrotterdam.com/>

Αφθονία ταινιών σε 18 ενότητες

21ο Φεστιβάλ Κινηματογράφου Κωνσταντινούπολης

13-28 Απριλίου 2002

Σε πέντε αίθουσες στη διάρκεια δύο βδομάδων το Φεστιβάλ Κινηματογράφου της Κωνσταντινούπολης προβάλει περισσότερες από 180 ταινίες. Τα διαγωνιστικά τμήματα είναι δύο, το Διεθνές και το Τούρκικο Πανόραμα. 12 ταινίες συμμετέχουν στο Διεθνές για την κατάκτηση της Χρυσής Τουλίπας και 11 τούρκικες διεκδικούν τα τοπικά βραβεία.

Αξίζει να σημειωθεί πως οι θεματικές των τουρκικών ταινιών αφορούν κυρίως σε προβλήματα της κοινωνίας τους, όπως για παράδειγμα η σχέση ανάμεσα σε Τούρκους και Κούρδους (*Hejar*), οι εσωτερικές πολιτικές διαφορές (*Ο Καταρράκτης*, *Η Φωτογραφία*), τα απαρχαιωμένα ήθη και έθιμα (*Μαρούφι*), η αποξένωση των ανθρώπων (*Ευχήσου μου Αγάπη*). Ανάμεσα στις ταινίες του Διεθνούς Διαγωνιστικού είναι η ταινία της Ολλανδής Ινέκε Σμιτς *Μαγκκόνα*, η οποία μέσα από τη σχέση πατέρα-γιου παρατηρεί τη δύναμη της αφήγησης και το πώς μπορεί να μας μεταφέρει σε παραμυθένιους κόσμους. Η ταινία γαλλικής παραγωγής του Ιβάν Ατάλ *Η Γυναίκα μου είναι Ηθοποιός* με τους Σαρλότ Γκενσμπούρ, Τέρενς Σταμπ και τον ίδιο το σκηνοθέτη, είναι μια κωμωδία εμπνευσμένη από τη ζωή του τελευταίου και τη σχέση του με την ηθοποιό Σαρλότ Γκενσμπούρ. Το *Εγκαταλείποντας* (*Quitting*) του κινέζου Ζανγκ Γιανγκ περιγράφοντας τον χαρακτήρα ενός ποπ σαρ του Πεκίνου σκιαγραφεί την επιρροή της Δύσης στη σύγχρονη Κίνα. Η *Μοίρα* του Τούρκου σκηνοθέτη Ζέκι Ντεμρκουμπούζ εμπνέεται από τον *Ξένο* του Αλμπέρ Καμύ και είναι ένα σχόλιο στη ζωή ενός ανθρώπου που βασανίζεται από φανταστικές ενοχές.

Στο τμήμα **"Εις Μνήμη"** του φετινού Φεστιβάλ περιλαμβάνονται 8 ταινίες που καταγράφουν την πολύχρωμη καριέρα του Βιτόριο ντε Σίκα. Επίσης 9 ταινίες θα προβληθούν για να τιμήσουν το γάλλο ηθοποιό Αλέν Ντελόν. Το τμήμα των αφιερωμάτων σε μεμονωμένους σκηνοθέτες περιλαμβάνει 4 ταινίες του Στήβεν Φρίαρς, 6 του Νάνι Μορέτι, 11 του Στέι Ιμαμούρα και 5 του επιφανή τούρκου σκηνοθέτη Τουνκ Μπασαράν. Άλλα τμήματα του Φεστιβάλ Κωνσταντινούπολης είναι το **"Νέοι Αστéρες του Παγκόσμιου Κινηματογράφου"** με 18 ταινίες. Μεταξύ των ταινιών είναι το *Κάτω από τ'άστρα* του Χρίστου Γεωργίου, η ταινία της Λουκρίσια Μαρτέλι *ο Βάβτος*, οι *Αδελφές* του μικρού Σεργκέϊ Μποντρόφ, το *Adrift* του Ολλανδού Βαν Γάρσφελντ, ταινίες που πέρασαν από το Φεστιβάλ Θεσσαλονίκης τον περασμένο Νοέμβριο. Όπως συμβαίνει επίσης και στην ενότητα **"Από τον**

Κόσμο των Φεστιβάλ" με 29 ταινίες, όπου συμμετέχει η ταινία του Βαγγέλη Σεργιάνη *Ο έβδομος ήλιος του έρωτα*. Από τις θεματικές των ταινιών γίνεται αισθητός ο πολιτικός ρόλος του Φεστιβάλ. Όπως υπογραμμίζεται και από την ενότητα **"Κινηματογράφος: ο Καθρέφτης της Εποχής μας – Ανθρώπινα Δικαιώματα"** όπου προβάλονται ταινίες που εστιάζουν στα προβλήματα που αντιμετωπίζουν οι άνθρωποι κυρίως στις χώρες του Τρίτου Κόσμου. Κάτι τέτοιο προσπάθησε να κάνει ο Κιανροστάμι στο ντοκιμαντέρ του *ABC Africa*. Ενώ ο σύγχρονος σκηνοθέτης Πήτερ Γκότταρ στο *Διαβατήριο* σατιρίζει τις δύσκολες συνθήκες ζωής στην ουγγρική επαρχία.

Η ενότητα **"Focus σε Έναν Νέο Σκηνοθέτη"** παρουσιάζει δύο ταινίες του ισπανο-χιλιανού σκηνοθέτη Αλεχάντρο Αμεναμπάρ (*Οι Άλλοι*). Άλλα τμήματα του Φεστιβάλ είναι το **"Τέχνες και Κινηματογράφος"** όπου παρουσιάζεται μια επιλογή από ταινίες μυθοπλασίας οι οποίες μελετούν τον κόσμο της τέχνης και των καλλιτεχνών. *Τα Ημερολόγια του Βάσθαβ Νιζίνσκι* σε σκηνοθεσία Πάβλ Κοξ, ο *Πορνογράφος* του Μπερνάρ Μπενέλο και η *Πρόβα* της Κατρίν Κορσινί είναι μερικές από τις ταινίες αυτής της ενότητας. Στο τμήμα **"ο Κινηματογράφος Χαιρετά τον Κινηματογράφο"** παρουσιάζεται μια σειρά από ντοκιμαντέρ που εστιάζουν στον τρόπο που δουλεύουν παγκόσμια αναγνωρισμένοι σκηνοθέτες, σε συνδυασμό με τα αφιερώματα που κάνει το Φεστιβάλ για ορισμένους από αυτούς. Έτσι προβάλονται ντοκιμαντέρ για τον Ιμαμούρα, τον Μορέτι, τον Ντε Σίκα... Στο τμήμα **"από τη Λογοτεχνία στην Οθόνη"** επιλέγονται ταινίες που είναι βασισμένες σε μυθιστορήματα. Τέτοια περίπτωση είναι η τελευταία δουλειά του Ζαν Ζακ Μπενέξ, η οποία άφησε σχετικά αδιάφορο το γαλλικό κοινό, *Θανατηφόρα Μεταφορά* (*Mortal Transfer*). Ο Μπενέξ διακωμωδεί με αμφιλεγόμενο τρόπο τον κόσμο της ψυχανάλυσης στο Παρίσι. Η ταινία του Γκόραν Πασκάλιεβιτς *Πώς ο Χάρι έγινε δένδρο* εστιάζει με μαύρο χιούμορ σε χαρακτήρες στα όρια προσωπικής κρίσης. Πρόκειται για την πρώτη αγγλόφωνη ταινία του Σέρβου σκηνοθέτη. Η канаδή Λέα Πουλι με το

Χαμένη σε Παραλήρημα (*Lost and Delirious*) παρατηρεί μια ιστορία γύρω από την εφηβία και τα ερωτήματα της σεξουαλικής ταυτότητας και της αξίας της αγάπης μεταξύ των κοριτσιών.

Το τέταρτο μέρος από την ενότητα **"Ερωτικά Παραμύθια"** περιέχει 6 μεσαίου μήκους ταινίες φτιαγμένες από αναγνωρισμένους σκηνοθέτες όπως ο Χαλ Χάρτλεϊ, ο Πέτρ Ζελένκα και ο Έιμος Κόλκε. Κάθε χρόνο το Φεστιβάλ Κωνσταντινούπολης δίνει έμφαση στη προσφορά της κινηματογραφίας μιας χώρας στο παγκόσμιο κινηματογράφο στην ενότητα **"Μια Χώρα – Μια Κινηματογραφία"**. Για φέτος η χώρα είναι η Γερμανία και περιλαμβάνει 9 ταινίες. Αξίζει να σημειωθεί πως στις 6 ταινίες οι σκηνοθέτες είναι γυναίκες όπως η Σάντρα Νέτελμπεκ και η Μαρία Σπεκ που γνώρισαν επίσης στη Θεσσαλονίκη. Στο 21ο Φεστιβάλ της Κωνσταντινούπολης θα γιορταστούν τα 30 χρόνια λειτουργίας του Ιδρύματος Πολιτισμού και Τεχνών της Κωνσταντινούπολης, με την επιλογή 4 ταινιών οι οποίες εστιάζουν στον κόσμο των μουσικών. Με αφορμή τη συμπλήρωση 100 χρόνων από τη γέννηση του μεγάλου τούρκου ποιητή Ναζίμ Χικμέτ θα προβληθούν 3 ντοκιμαντέρ. Τέλος, μια ειδική προβολή της ταινίας *Ο Άνθρωπος Κάμερα* θα γίνει συνοδευόμενη από μουσική που θα παίξει το βρετανικό σχήμα Cinematic Orchestra. Ο θεατής του Φεστιβάλ Κωνσταντινούπολης, πέρα από την Τούρκικη ετήσια παραγωγή, αν συχνάζει στα μεγάλα Φεστιβάλ, κάνοντας μια προσεκτική επιλογή μπορεί να παρακολουθήσει ταινίες που δεν έχει προλάβει να δει σ'αυτά και πιθανότατα δεν θα έχουν εξωφεστιβαλική διανομή.

<http://www.istfest.org>

cine news

από την Τζένη Παυλίδου

Μια παράξενη συνεργασία. Αλεχάντρο Γκονζάλεζ Ιναρίτου καλεί Ιντιάνο Τζόουνς. Ο μεξικανός σκηνοθέτης του *Amores Perros* θα συνεργαστεί με τον Χάρισον Φορντ στη νέα του ταινία, η οποία έχει σαν θέμα τη ζωή και το θάνατο του Fred Cuny, ενός εθελοντή ανθρωπιστικών οργανώσεων που εργάστηκε σε περιοχές καταστροφής όπως η Βοσνία και η Γουατεμάλα. Ο Cuny δολοφονήθηκε το 1995 ενώ επιχειρούσε να διαπραγματευτεί την εκκεντρική ανάμεσα στους Ρώσους και τους Τσετσένους. Το σενάριο του φιλμ υπογράφει ο Γουίλιαμ Νίκολσον του *Μονομάχου*.

Μπερλινάλε σώζει Μόστρα. Μετά από δεκάδες αρνήσεις εγχώριων και ξένων υποψηφίων - μεταξύ των οποίων ο Μάρτιν Σκορσέζε και ο Κουεντίν Ταραντίνο - αλλά και πολλές εβδομάδες πολιτικής αντιδικίας (με αιχμή την ανάμειξη του Μπερλουσκόνι στους πολιτιστικούς θεσμούς της χώρας), το Κινηματογραφικό Φεστιβάλ της Βενετίας απέκτησε επιτέλους νέο διευθυντή. Προκειμένου να αποφευχθεί το φιάσκο της

φετινής διοργάνωσης, η οποία έχει καθυστερήσει σημαντικά, ο Υπουργός Πολιτισμού της Ιταλίας ονόμασε επικεφαλής της διοργάνωσης, τον 62χρονο Ελβετό Μόριτς Ντε Χάλντεν, διευθυντή επί 22 χρόνια της Μπερλινάλε. Ο διορισμός του προκάλεσε δυσομορία στους καλλιτεχνικούς κύκλους της Ιταλίας, λόγω της εθνικότητας του. Ο ίδιος πάντως αρνήθηκε κατηγορηματικά την κριτική πως δεν αγαπάει το ιταλικό σινεμά.

Ο Νάνι Μορέτι παραδίδει μαθήματα. Περσινός νικητής του «Χρυσού Φοίνικα», ο Νάνι Μορέτι θα επιστρέψει στις Κάνες ως καθηγητής. Ο διάσημος Ιταλός σκηνοθέτης προσκλήθηκε από το Φεστιβάλ, στα πλαίσια του προγράμματος «Cinema Lesson», για να δώσει μια διάλεξη στους μαθητές των κινηματογραφικών σχολών που θα παρακολουθήσουν τη διοργάνωση. Το πρόγραμμα που βρίσκεται στην 11η χρονιά του, έχει φιλοξενήσει στο παρελθόν σπουδαίους δημιουργούς του παγκόσμιου κινηματογράφου

όπως η Ανιές Βαρντά, ο Γουόνγκ Καρ Γουάι και ο Θόδωρος Αγγελόπουλος.

Η ψηφιακή επιστροφή του Όρσον Ουέλς. Ο Όρσον Ουέλς θα παρουσιάσει μια νέα τηλεοπτική σειρά, δεκαεπτά χρόνια μετά το θάνατο του. Ο σπουδαίος αμερικανός δημιουργός θα εμφανίζεται ως αφηγητής στην εισαγωγική σκηνή κάθε επεισοδίου της σειράς με τη βοήθεια της τεχνολογίας φυσικής. Οι Αμερικανοί και Καναδοί παραγωγοί του πρότζεκτ προχώρησαν σε ψηφιακή επεξεργασία της φωνής του από τις κασέτες του ραδιοφωνικού προγράμματος «The Black Museum», που παρουσίασε με επιτυχία ο πληθωρικός Ουέλς πενήντα χρόνια πριν, ενώ το πρόβλημα της φυσικής του παρουσίας λύθηκε με τη βοήθεια ενός νέου ηθοποιού που θα μιμηθεί τη σιλουέτα του αξέχαστου Χάρι Λάιμ στον *Τρίτο Άνθρωπο*. Ο ίδιος μάλλον δεν θα είχε πρόβλημα για αυτή την ολική του επαναφορά, αφού το 1967 είχε

δηλώσει χαρακτηριστικά: «Δεν θέλω καμία περιγραφή του προσώπου μου να είναι ακριβής. Θέλω να είναι κολληκευτική». Τα γυρίσματα της σειράς ξεκινούν στο Λονδίνο με τη συμμετοχή πολλών guest stars.

Ο Ζενέ στα χαρακώματα. Σέρνοντας πίσω του την τεράστια επιτυχία της *Αμελίας*, ο Ζαν Πιερ Ζενέ ετοιμάζεται να διασκευάσει για τη μεγάλη οθόνη το πολεμικό μυθιστόρημα του Γάλλου Sebastien Japrisot με τίτλο *Un Long Dimanche de Fiancailles*. Το στόρι ξεκινάει με πέντε γάλλους πεζοναύτες οι οποίοι δραπετεύουν πέρα από τις εχθρικές γραμμές και θεωρούνται νεκροί μέχρι που η ανάπηρη αρραβωνιαστικιά του νεότερου στρατιώτη της ομάδας αρχίζει να ψάχνει αν ο φίλος της είναι ζωντανός. Κατά τον Ζενέ, το πρότζεκτ δεν θα είναι ένα αμιγώς πολεμικό φιλμ αλλά θα αναμινγύει στοιχεία μυστηρίου και ρομάντζου. Το φιλμ θα γυριστεί για λογαριασμό της Warner Bros ενώ ο Ζενέ αφήνει τη σεναριακή διασκευή στα μαγικά χέρια του Guillaume Laurant της *Αμελίας*.

Μίλα της Hable con ella

Σκηνοθεσία-Σενάριο: Πέδρο Αλμοδόβαρ.
Φωτογραφία: Χαβιέ Αγκίρες Αρόμπε. **Μοντάζ:** Πέπε Σαλσέδο. **Μουσική:** Αλμπέρτο Ιγκλέσιας.
Ηθοποιοί: Χαβιέ Καμάρα, Ντάριο Γκραντινέτι, Ροσάριο Φλόρες, Λεονόρ Ουάτλινγκ, Έλενα Ανάγια, Παζ Βέγκα, Τζεραλντίν Τσάπλιν, Μαρίσα Παρέδες, Σεσίλια Ροθ. **Διάρκεια:** 112'

Δύο άνδρες αγαπάνε με πάθος δύο γυναίκες σε κόμα. Ο νεαρός νοσοκόμος Μπενίσιο έχει φυλάξει όλο του τον έρωτα για την εύθραυστη μπαλαρίνα Αλίσια και νιώθει ευτυχισμένος που είναι κοντά της έστω και μέσα στο δωμάτιο μιας κλινικής. Σε κάποιο άηθο δωμάτιο, ο Αργεντινός Μάριο, συγγραφέας λίγο πριν τα σαράντα, κλαίει από θλίψη για τη Λίντια, την επαγγελματία ταυρομάχο

πλιν σε ταινία. Το τρομερό παιδί του ισπανικού κινηματογράφου έκανε πάλι το θαύμα του. Μαζεύοντας σημειώσεις παράξενων ειδήσεων που διάβαζε τα τελευταία δέκα χρόνια σε εφημερίδες, εμπνεόμενος από τον «πόνο της ομορφιάς» αλλιά και από την ανάμνηση μιας ερωτικής σχέσης που «έσπασε» ενώ ήταν ακόμα ζωντανή, έπλασε ένα καινούριο κινηματογραφικό όνειρο από το οποίο δεν θέλεις να ξεπνήσεις. Ένα όνειρο για την ανδρική φιλία, την ανθρώπινη μοναξιά, την αγάπη δίκως όρια, τα λόγια ως αντίδοτο στην τρέλλα, την αρρώστια και το θάνατο, τις αιώνια ανοιχτές πηγές του πάθους, την επικοινωνία των ζευγαριών, τους άνδρες που πέφτουν από ερωτική απόγνωση. Όλα όσα περιμένουμε να συναντήσουμε στο αλμοδοβαρικό σύμπαν, είναι εδώ. Οι μπαρόκ στυλιζαρισμένες εικόνες, η ζεστασιά των χρωμάτων, οι εξαιρετικές μελωδίες του Αλμπέρτο Ιγκλέσιας, οι υπέροχες ερμηνείες των ηθοποιών του που αυτή τη φορά υποστηρίζονται από το νέο αίμα του ισπανικού σινεμά. Και ακόμα περισσό-

«Δεν ξέρω σε ποιο είδος ανήκει η ταινία μου. Το μόνο που ξέρω είναι πως δεν πρόκειται για γουέστερν ή για ένα φιλμ με πράκτορες της CIA. Ούτε είναι ένα φιλμ Τζέιμς Μποντ ή μια ταινία εποχής». **Πέδρο Αλμοδόβαρ, σκηνοθέτης**

που δεν μπορεί να τον ακούσει να της ψιθυρίζει λόγια αγάπης. Όλα ξεκινάνε και καταλήγουν στο χορογραφημένο πάθος της Πίνας Μπάους, μέσα από τις παραστάσεις της «Cafe Muller» και «Masurca Fogo». Από το ρομαντικό Παρίσι στην δραματική Μαδρίτη και πάλι πίσω. Με τον διάσημο Βραζιλιάνο τραγουδιστή Caetano Veloso να ερμηνεύει live την πιο γλυκιά μελωδία της λύπης, «Cucurucucu paloma» και με την πιο απροσδόκητη εμφάνιση της Τζεραλντίν Τσά-

τερα. Ο σκηνοθέτης παραδέχθηκε πως ποτέ ξανά δεν είχε παίξει τόσο πολύ με το χρόνο όπως το κάνει στο *Hable con ella*. Η δράση σπάει και παίρνει διαφορετικές κατευθύνσεις όπως στο σινεμά του Ντέιβιντ Λυντς ενώ η εισαγωγή ενός δεκάλεπτου ασπρόμαυρου βωβού φιλμ μέσα στην ταινία, με τίτλο *Shrinking Lover*, τον ανάγκασε να μελετήσει λεπτομερώς τη γλώσσα του εξηρησιαστικού σινεμά του Μουρνάου και του Λανγκ, προκειμένου να αναπαραστήσει πιστά την ατμόσφαιρα εκείνων των

φιλμ. Πάνω απ' όλα όμως το τελευταίο διαμάντι του ισπανού δημιουργού είναι ένα τρυφερό ρομάντσο χωρίς μουσικές πόρτες. «Κάθε άνθρωπος με καρδιά και χωρίς προκατάληψη μπορεί να κατανοήσει αυτή την ταινία γιατί αναφέρεται σε πολύ απλά συναισθήματα», λέει ο Αλμοδοβαρ. Μίλα της λοιπόν και θα σ' ακούσει...

Τζένη Παυλίδου

Σεξ και η Λουσία Lucia y el sexo

Σκηνοθεσία: Χούλιο Μέντεμ. **Σενάριο:** Χούλιο Μέντεμ. **Φωτογραφία:** Κίκο ντε λα Ρίκα. **Μουσική:** Αλμπέρτο Ιγκλέσιας. **Ηθοποιοί:** Παζ Βέγκα, Τριστάν Ουγιάο, Νάιβα Νίμρι, Ντανιέλ Φρέιρε, Έλενα Ανάγια, Σίλβιο Γιάνος. **Διάρκεια:** 129'

Μετά τους *Εραστές του Αρκτικού Κύκλου*, ο Julio Medem προσεγγίζει πάλι μια παρόμοια θεματολογία, τώρα όμως από διαφορετική οπτική γωνία. Κεντρική ηρωίδα στην ταινία είναι η Λουσία, μια σερβιτόρα σ' ένα εστιατόριο της Μαδρίτης. Ο ξαφνικός θάνατος του συγγραφέα και φίλου της Λορέντσο διαταράσσει τις ισορροπίες της. Σηματοδωμένη από την απώλεια και τελώντας σε κατάσταση πένθους, η Λουσία θέλει να ξεφύγει. Αναζητά καταφύγιο σ' ένα νησί, στη Φορμεντέρα, όπου ο Λορέντσο έγραψε το μυθιστόρημά του. Όμως εκεί η Λουσία δεν θα

βρει τη γαλήνη: η μορφή του Λορέντσο επιστρέφει με το πιο ανορθόδοξο τρόπο. Απαντήσεις σε αναπάντητα ερωτήματα θα δοθούν και ένα μυστηριώδες παρελθόν σιγά-σιγά θα αποκαλυφθεί... Η ταινία διαθέτει όλα τα γνωρίσματα του σκηνοθετικού ύφους του Χούλιο Μέντεμ: μία πολυεπίπεδη, αποσπασματική και κυκλική αφήγηση, ένα δυναμικό οπτικό στυλ, ένα γυναικείο πρόσωπο στο κέντρο που βασανίζεται από τους δαίμονες του έρωτα, μία αινιγματική και ελλειπτική δραματική πλοκή, και τέλος το μοτίβο της αναζήτησης ταυτότητας. Πάνω στα πρόσωπα της ταινίας, που βιώνουν με έντονο τρόπο το συναίσθημα, αντανακλώνται οι βασικές εμμονές του Βάσκου σκηνοθέτη: η αγάπη και η απώλεια, ο σεξουαλικός πόθος και ο έρωτας, η σχέση παρελθόντος-παρόντος, η σεξουαλική φαντασίωση και η πραγματικότητα. Οι συνεχείς αναδρομές στο παρελθόν (κατά την διάρκεια των οποίων αναλύονται οι χαρακτήρες και αποκαλύπτονται οι μεταξύ τους σχέσεις) και η χρήση υψηλής ευκρίνειας ψηφιακής κάμερας (κάτι που δίνει στην εικόνα μια αίσθηση ντοκιμαντέρ) διαμορφώνουν την τελική εικόνα της ταινίας.

Ο Χούλιο Μέντεμ ξεκίνησε την διεθνή του καριέρα από το Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης: η πρώτη του ταινία *Vacas* είχε προβληθεί στο Διεθνές Διαγωνιστικό του 1992.

Δημήτρης Μπάμπας

«Υπάρχει μία ολόκληρη διαδικασία μεταφοράς ενός χαρακτήρα από το μυαλό μου στον ηθοποιό που τον υποδύεται, κατά τη διάρκεια της οποίας κάνω πολλές πρόβες. Είναι μία πολύ έντονη διαδικασία, στην οποία τα πράγματα αλλιάζουν τόσο, που στο τέλος της πάντα έχω μία νέα εκδοχή του σεναρίου.» **Χούλιο Μέντεμ, σκηνοθέτης**

Σεξ και η Λουσία

ΣΙΝΕΑΚ παιδικές προβολές

Δεινόσαυροι

Μια ακόμα ταινία κινουμένων σχεδίων, πρόσφατης παραγωγής που εντάσσεται στην κλασική σειρά της Ντίσνεϊ και που ζωντανεύει τον κόσμο των δεινοσαύρων, συνδυάζοντας την ψηφιακά επεξεργασμένη δράση σε φυσικά τοπία με τα ειδικά εφέ.

Επιστροφή στο προϊστορικό παρελθόν, 65 εκατομμύρια χρόνια πριν, όπου ο Άλαναρ, ένας γλυκύτατος δεινόσαυρος, βρέφος ακόμα αποχωρίστηκε από τους δικούς του και ανατράφηκε σ' ένα παραδείσιο νησί από τους αξιαγάπητους Λεμούρ. Μια καταστροφική βροχή από μετεωρίτες αναγκάζει την νέα οικογένειά του και τον ίδιο να μεταναστεύουν, ακολουθώντας μια ομάδα δεινοσαύρων, προς αναζήτηση μιας πιο ασφαλούς περιοχής και τότε η περιπέτεια αρχίζει. Μια επική, φαντασμαγορική και συγκινητική περιπέτεια στην αρχή του χρόνου με θέμα την επιβίωση, την οικογενειακή αλληλεγγύη και την ελπίδα, με ήρωα ένα δεινόσαυρο.

Κυριακή 7 Απριλίου, 12:00

Το μαγικό σπαθί

Πρόκειται για μια σύγχρονη εκδοχή του μύθου του βασιλιά Αρθούρου η οποία εξελίσσεται

χίλια χρόνια πριν στη Μεγάλη Βρετανία, όταν η χώρα ήταν γεμάτη γενναίους ιππότες που έκαναν ευγενείς πράξεις.

Η ιστορία περιστρέφεται γύρω από την Κέιλι, ένα ζωηρό και δυναμικό κορίτσι που ονειρεύεται να γίνει ιππότης της Στρογγυλής Τραπέζης σαν τον πατέρα της, τον Σερ Λάιονελ, ο οποίος πεθαίνει όταν είναι πολύ μικρή. Όταν ο μοχθηρός και εξουσιαστικής Ρούμπερ και ο σατανικός του σύμμαχος Γκρίφιν κλέβουν το μαγικό σπαθί Εξκάλλιμπερ του Βασιλιά Αρθούρου, η Κέιλι ξεκινά μια επικίνδυνη αναζήτηση

για να ανακτήσει το σπαθί και να σώσει το Κάμελιον. Έτσι, μπαίνει σ' ένα πυκνό και τρομακτικό δάσος όπου συναντά τον Γκάρετ, ένα τυφλό αλλιά ανεξάρτητο νεαρό, ο οποίος την οδηγεί μέσα στο δάσος βοηθώντας την να υπερηγήσει τα πολυριθμα και παράξενα εμπόδια που συναντά.

Κυριακή 14 Απριλίου, 12:00

Φαντασία 2000

Το όνειρο του Γουόλιτ Ντίσνεϊ να δημιουργήσει ένα "φίλμ-κονσέρτο" με διαρκώς εναλλασσόμενο μουσικό ρεπερτόριο ζωντανεύει ξανά με το υπερθέαμα κινουμένων σχεδίων *Fantasia 2000*. Η ταινία εισάγει επτά νέες θεαματικές σεκάνς με αριστουργηματική μουσική, δίνοντας έμφαση στον

«Μαθητευόμενο Μάγο», μια σεκάνς-σταθμός για τη γένεση της κλασικής ταινίας του 1940. Εννιά δημιουργικά χρόνια και το ταλέντο μιας νέας γενιάς ειδικών στο χώρο των κινουμένων σχε-

δίων χρειάστηκαν προκειμένου οι θεατές σήμερα να είναι σε θέση να απολαμβάνουν τη «Fantasia 2000», ένα ταξίδι στη φαντασία μέσα από απίστευτες εικόνες, υπέροχη κλασική μουσική και με την πολύτιμη συνδρομή της σύγχρονης τεχνολογίας.

Κυριακή 21 Απριλίου, 12:00

Το φτερωτό αλογάκι

Έγχρωμη μεταφορά σε κινούμενο σχέδιο, σοβιετικής παραγωγής 1977, μια από τις καλύτερες του είδους, ενός κλασικού ρώσικου παραμυθιού, που γράφτηκε το 1834 από τον Πιότρ Έρκωφ. Ο Ιβάν, ένας απελής χωρικός στην εποχή της τσαρικής Ρωσίας, συλλαμβάνει ένα βράδυ ένα φτερωτό άλογο, που του έκλεβε το στάρι. Συμφωνούν να το ελευθερώσει παίρνοντας ως αντάλλαγμα δύο υπέροχα μαύρα άλογα κι ένα άσχημο ιπτάμενο αλογάκι με καμπούρα, που θα γίνει ο πιο πιστός του φίλος. Ο Ιβάν θα αναλάβει καθήκοντα ιπποκόμου του Τσάρου, που θα του αναθέσει πολλές δύ-

σκολίες αποστολές, όπως να του φέρει ένα πουλί της φωτιάς, μια νεράιδα της θάλασσας και το δαχτυλίδι της που βρίσκεται στα βάθη του Ωκεανού. Αφού τα καταφέρει, ο ακάριτος τσάρος θα του ζητήσει μια ακόμα αποστολή που σημαίνει σίγουρο θάνατο για τον Ιβάν.

Κυριακή 28 Απριλίου, 12:00

Οκτώ Γυναίκες 8 femmes

Σκηνοθεσία: Φρανσουά Οζόν. **Σενάριο:** Φρανσουά Οζόν, Ρόμπερτ Τόμας, Μαρίνα ντε Βαν. **Φωτογραφία:** Ζαν Λαπουαρί. **Μουσική:** Κρίσνα Λέβι. **Ηθοποιοί:** Κατρίν Ντενέβ, Φανί Αρντάν, Ιζαμπέλ Ινέρ, Εμανουέλ Μπεάρ, Βιρζίνι Λεντογιέ, Ντανιέλ Νταριέ, Λουντιβί Σανιέ, Φερμίν Ρισάρ. **Διάρκεια:** 103'

Κάπου στα τέλη της δεκαετίας του '50. Σε μια τυπική αστική οικία της γαλλικής εξοχής, οι προετοιμασίες για τα Χριστούγεννα φουντώνουν και τα μέλη της οικογένειας καταφτάνουν για τις γιορτές. Η ατμόσφαιρα μοιάζει ειδυλλιακή καθώς το χιόνι έξω σκεπάζει τα πάντα. Και ξαφνικά ο άνδρας του σπιτιού δολοφονείται. Ποιος θα είχε κίνητρο να το κάνει; Μία από τις οκτώ γυναίκες στο σπίτι του μακαρίτη, αλλιώς ποια... Ο 34χρονος Φρανσουά Οζόν παίρνει το κλασικό θεατρικό έργο του Ρό-

μπερτ Τόμας του 1960, μια αστυνομική ιστορία μυστηρίου και τη μετουσιώνει σε μαύρη κωμωδία γεμάτη κινηματογραφικές αναφορές, ασκήσεις απαρμιλλίου σιτλ, χορό, τραγούδι, πάθος κομψότητα και γκλάμουρ. Θέλοντας πάντα να κάνει μια ταινία αποκλειστικά με γυναίκες, ο σκηνοθέτης είχε στο μυαλό του ένα ριμέικ των *Γυναικών* του Τζορτζ Κιούκορ αλλιώς όταν έχασε τα δικαιώματα (από τη Τζούλια Ρόμπερτς και τη Μεγκ Ράιαν) άλλαξε προσανατολισμό και δεν το μετάνιωσε. Πετυχαίνοντας ένα ιστορικό κάστινγκ, το οποίο φέρνει κοντά όλες τις γενιές των σπουδαίων Γαλλίδων ηθοποιών («Ήταν εύκολο να κάνω το κάστινγκ. Όταν μία μου απάντησε ναι, όλα ήρθαν σαν το τράβηγμα της κλωστής»), εισάγοντας μουσικά ιντερλούδια στη δράση (από μιούζικαλ του '50 μέχρι τζαζ μελωδίες, οι οποίες τραγουδιούνται και χορεύονται από τις ηθοποιούς του) που κινηματογραφούνται κοιτάζοντας την κάμερα, χρησιμοποιώντας τη θεατρικότητα σε όλο της το μεγαλείο, από τα ντεκόρ μέχρι τα κοστούμια, ο χαρισματικός Οζόν μοιάζει να κάνει τα όνειρα του πραγματικότητα. Στις *8 Γυναίκες* ο Ο-

ζόν δεν στήνει μόνο «ένα απολαυστικό βαριετέ ό-που η Αγκάθα Κρίστι συναντάει τον Κριστιάν Ντιορ» όπως χαρακτηριστικά έγραψε ένας κριτικός, ούτε ξεσκεπάζει απλά τα ένοχα μυστικά και τις απόκρυφες επιθυμίες της μπουρζουαζίας. Κυρίως και πρωτίστως απονέμει φόρο τιμής στις μεγάλες κυρίες της ταινίας του αλλιώς και στις σαρ και τα φίλμ του σινεμά που ο ίδιος αγάπησε. Στα μελο-

δράματα του Ντάγκλας Σερκ, στον Κιούκορ, στη Ρίτα Χέιγουορθ της *Γκίλντα*, στην Όντρεϊ Χέμπορν της *Σαμπρίνα*, στη Ζαν Μορό στο *Ημερολόγιο μιας νοικοκυράς*, στη Μέριλιν Μονρόε του *Οι άνδρες προτιμούν τις ξανθιές* και τόσες ακόμα που θα δούμε να καθρεφτίζονται στη στιλπνή φωτογραφία του.

Τζένη Παυλίδου

το πρόσωπο του μήνα Επιμέλεια: Χρήστος Καλλιόπης

Emanuelle Béart Ηθοποιός από Ένστικτο

Η 37χρονη Εμανουέλ Μπεάρ έχει συνεργαστεί με τους σημαντικότερους γάλλους σκηνοθέτες Μπερί, Σαμπρόν, Σοτέ, Τεσινέ, Ριβέτ. Αν και μικροκαμωμένη κρύβει μεγάλη εσωτερική δύναμη. Συνήθως ερμηνεύει χαρακτήρες με φορτισμένο συναισθηματικό κόσμο για τους οποίους το ερωτικό πάθος είναι ζωτική τροφή. «Στην πραγματικότητα η αγάπη είναι τα πάντα. Κάνουμε μια δουλειά που βασίζεται στην αγάπη», υπογραμμίζει. Δεν διστάζει να ρισκάρει, σπλήν και φυσική στις ερμηνείες της αφήνεται στον κόσμο που ο εκάστοτε σκηνοθέτης της δημιουργεί. «Η επιλογή μου σχετίζεται πάντοτε ενστικτωδώς με μια ζωτική αναγκαιότητα. Εξαρτάται από τη στιγμή στην οποία βρίσκομαι. Δεν γνωρίζω σχεδόν ποτέ καλά το γιατί τη στιγμή που κάνω την επιλογή, και το καταλαβαίνω πάντα αργότερα αφού έχω αποστασιοποιηθεί από την ταινία και το ρόλο μου, μερικές φορές χρόνια αργότερα», σημειώνει. Βρέθηκε δίπλα στις Κατρίν Ντενέβ, Φανί Αρντάν, Ιζαμπέλ Ινέρ, Βιρζίν Λεντογιέν, μετά από μια συνάντηση που είχε με τον σκηνοθέτη των *8 Γυναικών* Φρανσουά Οζόν στο Φεστιβάλ Γαλλικού Κινηματογράφου του Ακαπούλχο. Αρχικά ήταν να ερμηνεύσει τον ρόλο της πόρνης, τον οποίο πήρε τελικά η Φανί Αρντάν, και η Μπεάρ πήρε τη θέση της δυναμικής υπηρέτριας που είναι λίγο ηδονοβλεψίας, έχει μαζοχιστικές τάσεις και αμφιλεγόμενη σεξουαλικότητα.

Πόσο επηρεάζει τις επιλογές σας η προσωπικότητα του σκηνοθέτη;

Είναι σαν να με ρωτάτε πόση σημασία έχει για σας η προσωπικότητα της γυναίκας με την οποία ζείτε μια ερωτική ιστορία. Ο σκηνοθέτης είναι το σημείο αφετηρίας της επιθυμίας. Δεν μπορούμε να συγκρίνουμε τους σκηνοθέτες μεταξύ τους. Ο καθένας είναι πραγματικά μια ξένη χώρα με το δικό της πολιτισμό, θρησκεία, φιλοσοφία πάνω στη ζωή. Ο τρόπος με τον οποίο εγώ θα ήθελα να δουλέψω με έναν σκηνοθέτη είναι να με οδηγήσει να βυθιστώ στη δική του ξένη χώρα. Η ιδέα του ταξιδιού με ενδιαφέρει. Η ερμηνεία δεν είναι τίποτε παραπάνω από το να αφήσεις τον εαυτό σου να χαθεί. Δεν μπορείς να επιλέξεις μέσα στην ταινία πως θέλεις αυτό ή το άλλο, δεν έχει νόημα.

Διαβάζοντας το σενάριο νιώθετε τον χαρακτήρα;

Και ναι και όχι. Στην πραγματικότητα τον ανακαλύπτω μέρα με τη μέρα.

Ποιά ήταν η εμπειρία σας στο Χόλυγουντ στο Mission Impossible του Μπράϊαν ντε Πάλμα;

Ήταν μια πολύ διασκεδαστική εμπειρία. Ήμουν περίεργη να γνωρίσω έναν άλλο κόσμο εκεί. Μπορώ όμως να πω μονάχα πως έχω ανάγκη από ένα περιβάλλον στο οποίο να νιώθω οικειότητα για να μπορέσω να δου-

«Πιστεύω πως η πιο μεγάλη δύναμη μιας ηθοποιού είναι να μπορέσει να εκφράσει τις πεποιθήσεις της μέσα από ένα ρόλο.»

λέψω. Δεν έχουμε στη Γαλλία τη νοοτροπία των ηθοποιών μοντέλων οι οποίοι λειτουργούν σαν να είναι αυτοματοποιημένοι. Βρισκόμαστε κοντά στον τρόπο που αναπτύσσεται η ιδέα της ταινίας και επιθυμούμε να εμπλακούμε σε αυτόν. Γνωρίζω να ταξιδεύω χωρίς να φαίνομαι σαν την τυπική γαλλίδα τουρίστρια, εκεί ένιωθα σα γαλλίδα τουρίστρια.

Ένωθα σαν να είμαι στη Ντίσενυλαντ. Σκεφτόμουν συνέχεια πως με αυτό το ποσό χρημάτων θα μπορούσαμε να κάνουμε 20 καλές ταινίες. Το καλό ήταν πως συνάντησα τον Μπράϊαν ντε Πάλμα και συχνά τρώγαμε σπαγκέτι μαζί, συζητώντας για την αγάπη, τη ζωή. Ο Τομ Κρουζ είναι επίσης ένας ενδιαφέρον ηθοποιός ο οποίος έχει κάνει μια πορεία που περιλαμβάνει το στοιχείο της αναζήτησης, αλλιώς είναι μέρος ενός απίστευτου συστήματος. Ήταν για μένα μια απίστευτη αποστολή.

Σας έγιναν άλλες προτάσεις από τις ΗΠΑ;

Ναι, αλλιώς ποτέ δεν θα ήθελα να ξαναγυρίσω.

Η σχέση με τον σκηνοθέτη με κάποιο τρόπο περιέχει σχεδόν πάντα το στοιχείο του φλέρτ. Ποιά είναι η γνώμη σας;
Ναι, αν θέλουμε να χρησιμοποιήσουμε αυτήν τη γλώσσα. Είναι όμως κάτι περισσότερο από φλέρτ. Επειδή το φλέρτ είναι μια λέξη πολύ ελαφριά για να περιγράψει αυτή τη σχέση. Μέσα σε αυτή την ερωτική έλξη υπάρχει η πρόκληση και η ερωτική επιθυμία φυσικά. Επίσης η επιθυμία του να γνωρίσεις αυτό που ο άλλος θέλει να βρει σε σένα. Δεν πιστεύω μονάχα στον αλτρουισμό αλλιώς και σε αυτό που μπορώ να λάβω από τον άλλο άνθρωπο για να κάνω πιο σωστά τη δουλειά που μου ζητά.

Θέατρο, κινηματογράφος ή τηλεόραση;

Δεν έχω συστηματικές ανάγκες, εξαρτάται από τη στιγμή. Το πιο σημαντικό για μένα είναι η ζωή μου, τα παιδιά μου, ο άντρας μου. Προσπαθώ να αισθανθώ αυτό που έχω ανάγκη μέσα από τα ένστικτά μου και τα όσα μπορώ να μεταφέρω σε έναν χαρακτήρα. Μπορεί το θέατρο, ο κινηματογράφος ή η τηλεόραση να είναι το ίδιο κατάλληλα. Ωστόσο, αγαπώ το θέατρο, μου δίνει διαρκώς το συναίσθημα πως ξαναγίνομαι φοιτήτρια, με το τετράδιό μου, τις σημειώσεις μου. Υπάρχει ένα είδος αγνότητας το οποίο μου μεταφέρει κάθε φορά και αυτό είναι σημαντικό.

Νιώθετε την ανάγκη να προστατεύσετε την προσωπική σας ζωή;

Είναι η ζωή μας που βοηθά να καταλάβουμε τα πράγματα. Πολλές φορές μου έχουν πει πως αυτό είναι το τίμημα της δόξας. Δεν πιστεύω όμως πως πρέπει να πληρώσεις κάτι. Αυτό που χρειάζεται είναι να είσαι παρών ως επαγγελματίας στη δουλειά σου. Το υπόλοιπο πρέπει να ακολουθήσει με τρόπο φυσιολογικό. Πιστεύω πως ο ηθοποιός συναντά αρκετές δυσκολίες στο να αφήσει τα δικά του σημάδια στη ζωή. Συχνά νιώθεις τη ζωή σου να παραβιάζεται. Ωστόσο, επέλεξα αυτό το επάγγελμα και είμαι υποχρεωμένη να υποστώ τις συνέπειες. Τα παιδιά μου όμως δεν το επέλεξαν και δεν ζήτησαν κάτι ανάλογο.

Για την επιλογή των ρόλων;

Σε αυτό τον τομέα είμαι πολύ γυναίκα, περιμένω να μου το ζητήσουν. Περιμένω να συμβεί. Στη ζωή μου ξέρω να διεκδικώ πράγματα, στη δουλειά μου όχι. Δεν είμαι ο τύπος του ανθρώπου που θα σου πει πως είμαι το κατάλληλο πρόσωπο για το ρόλο σας. Δεν βάζω ηθικούς φραγμούς στις επιλογές μου. Πιστεύω πως όλοι οι άνθρωποι είναι συναρπαστικοί και αξίζει να τους στηρίξουμε. Στην κούνια όταν είμαστε δεν βλάπτουμε το καλό και το κακό, είμαστε παιδιά και από κει και πέρα είναι η ζωή, η παιδεία και οι γονείς. Όλα τα είδη παθολογίας μπορούν να εξηγηθούν. Πιστεύω πως ο ηθοποιός μπορεί να είναι ένας θαυμάσιος δικηγόρος των χαρακτήρων.

8 γυναίκες

η διακριτική γοητεία της Isabelle Huppert

12-18 Απριλίου 2002
ΟΛΥΜΠΙΟΝ RENAULT, ΑΙΘΟΥΣΑ ΠΑΥΛΟΣ ΖΑΝΝΑΣ

ΣΥΝΔΙΟΡΓΑΝΩΣΗ:

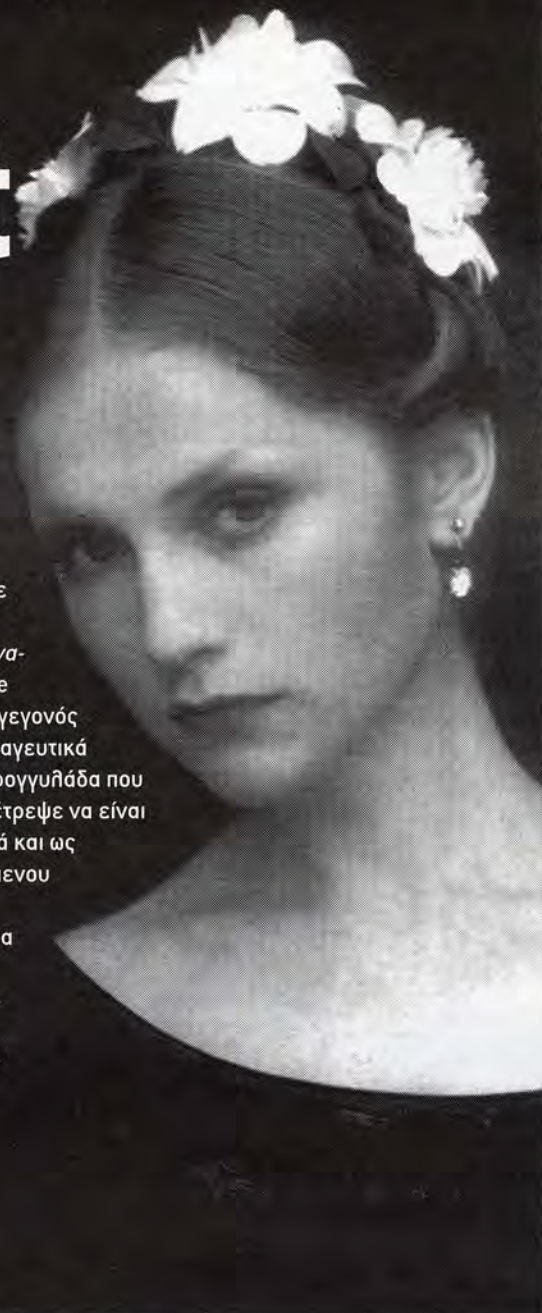
ΜΕ ΤΗ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ:

Τιμημένη με βραβείο ερμηνείας για τη *Δασκάλα του πιάνου* στο περσινό Φεστιβάλ Καννών, η Isabelle Huppert έχει αποσπάσει άλλα δύο βραβεία στο Φεστιβάλ Βενετίας (το 1988 για την *Υπόθεση γυναικών* και το 1995 για την *Τελετή*) και πολλές άλλες διακρίσεις σε διάφορα ευρωπαϊκά φεστιβάλ. Δεν πρόκειται μόνο για την πιο σημαντική ηθοποιό του σύγχρονου γαλλικού κινηματογράφου αλλά ίσως και για την κορυφαία παρουσία στον ευρωπαϊκό χώρο. Από το 1971 που πρωτοεμφανίζεται μ' ένα μικρό ρολάκο στους *Πειρασμούς μιας 16χρονης* (*Faustine ou le bel été*) της Nina Compaoneez μέχρι και σήμερα που μόλις τελείωσε τα γυρίσματα της νέας ταινίας του Michael Haneke *Η ώρα των θύκων*, η καριέρα της φανερώνει μια ισχυρή προσωπικότητα που δεν φοβάται τις προκλήσεις, πριμοδοτώντας ταυτόχρονα μια ιδιαίτερη σχέση με κάποιους δημιουργούς, όπως ο Bertrand Tavernier (*Ο ανακριτής και ο δολοφόνος*), ο Jean-Luc Godard (*Ο σώζων εαυτόν σωθήτω*), ο Benoît Jacquot (*Η σχολή της σάρκας*) και κυρίως ο Claude Chabrol με τον οποίο θα συνεργαστεί σε 6 ταινίες (*Υπόθεση γυναικών*, *Η τελετή* κ.α.). Η δύναμη της Isabelle Huppert βρίσκεται στο γεγονός ότι δίνεται εξ ολοκλήρου στους ρόλους της, κρατώντας ταυτόχρονα μια φαινομενικά ψυχρή απόσταση από αυτούς, κάτι που κάνει μαγευτικά αιγισματικό το παίξιμό της. Υπάρχει ένα μυστήριο πίσω από αυτό το πρόσωπο, για το οποίο ο Bertrand Tavernier λέει ότι «έχει μια στρογγυλάδα που θυμίζει Renoir, μια πλευρά υπέροχα παιδική, μια εσωτερικότητα που τη διαπερνούν εκλάμψεις ξέφρενου γέλιου». Κάτι που της επέτρεψε να είναι εξίσου πειστική ως χαζο-έφηβος στο *Χορό των διεφθαρμένων* (*Les Valseuses*) του Bertrand Blier, την ταινία που την ανέδειξε, αλλά και ως ευαίσθητη 18χρονη που δεν είναι ακόμα ώριμη να επιβιώσει από την σκληρότητα (των συναισθημάτων) ενός βασικά ανδροκρατούμενου κόσμου (*Η δαντελοπλέκτρα* του Claude Goretta, η ταινία που θα την καθιερώσει διεθνώς).

Στη συνέχεια η κινηματογραφική της persona θα ταυτιστεί με γυναίκες που όπως η «πέστροφα» πάνε αντίθετα στο ρεύμα, είτε για να τσακιστούν επειδή ξεπέρασαν τα όρια (*Υπόθεση γυναικών*, *Μαντάμ Μποβαρί*), είτε για να θριαμβεύσουν έναντι των ανδρών και της κοινωνίας, ενίοτε με μια μικρή δόση διαστροφής (*Η πέστροφα*) ή κυνικής αφέλειας (*Η τελετή*). Ενσάρκωσε συχνά ένα ρομαντικό πρότυπο (*Οι αδελφές Μπροντέ* του André Techiné, *Η κυρία με τις καμέλιες* του Mauro Bolognini, *Τα φτερά της περιστέρας* του Benoît Jacquot, *Εκλεκτικές συγγένειες* των αδελφών Taviani), αλλά και τη σύγχρονη χωρίς ταμπού μοντέρνα γυναίκα (*Η σχολή της σάρκας* του Benoît Jacquot), είχε μια διακριτική παρουσία στην κωμωδία (*Η γυναίκα του κολλητού μου*), ενώ αν και είχε συχνά προτάσεις στο εξωτερικό επέλεξε να συνεργαστεί με πολλή συγκεκριμένους δημιουργούς όπως ο Michael Cimino (*Η πύλη της Δύσης*), η Marta Meszaros (*Οι κληρονόμοι*), ο Curtis Hanson (*Παράθυρο στην κρεβατοκάμαρα*), ο Andrzej Wajda (*Οι δαιμονισμένες*), ο Hal Hartley (*Amateur*), ο Werner Schroeter (*Malina*) κ.α.

Η Isabelle Huppert παρουσίασε τα τελευταία χρόνια και μια έντονη θεατρική δραστηριότητα, ανεβάζοντας δύσκολα θεατρικά έργα με ηρωίδες που επίσης τις διακρίνει μια ξεχωριστή στάση, όπως η *Μήδεια* (Ευριπίδης), η *Μαρία Στιούαρτ* (Schiller) ή η *Ζαν ντ' Άρκ* (*Η Ιωάννα στην πυρά* του Claudel).

Π Ρ Ο Γ Ρ Α Μ Μ Α Π Ρ Ο Β Ο Λ Ω Ν

Παρασκευή 12 Απριλίου

19:00 *Η γυναίκα του κολλητού μου* (*La Femme de mon pote*) Bertrand Blier, 1983, 99'

21:00 *Saint-Cyr*, Patricia Mazuy, 2000, 119'

23:00 *Λούλου, το αγόρι που αγαπούσαν τα κορίτσια* (*Loulou*), Maurice Pialat, 1980, 110'

Σάββατο 13 Απριλίου

18: 30 *Η δαντελοπλέκτρα* (*La Dentellière*), Claude Goretta, 1977, 108'

20: 30 *Isabelle Huppert, une vie pour jouer*, Serge Toubiana, 2001, 53'

Ο σώζων εαυτόν σωθήτω (*Sauve qui peut la vie*), Jean-Luc Godard, 1980, 87'

23:00 *Υπόθεση Γυναικών* (*Une Affaire de femmes*), Claude Chabrol 1988, 110'

Κυριακή 14 Απριλίου

19:00 *Η Πέστροφα* (*La truite*), Joseph Losey, 1982, 105'

21:00 *Amateur*, Hal Hartley, 1994, 105'

23:00 *Μαντάμ Μποβαρύ* (*Mme Bovary*), Claude Chabrol, 1991, 140'

Δευτέρα 15 Απριλίου

19:00 *Η κωμωδία της αθωότητας* (*La comédie de l'innocence*), Raoul Ruiz, 2000, 95'

21:00 *Η Τελετή* (*La cérémonie*), Claude Chabrol, 1995, 111'

23:00 *Ο χωρισμός* (*La Séparation*), Christian Vincent, 1994, 88'

Τρίτη 16 Απριλίου

19:00 *Υπόθεση Γυναικών* (*Une Affaire de femmes*), Claude Chabrol, 1988, 110'

21:00 *Η δαντελοπλέκτρα* (*La dentellière*), Claude Goretta, 1977, 108'

23:00 *Η εκδίκηση μιας γυναίκας* (*La vengeance d'une femme*), Jacques Doillon, 1990, 133'

Τετάρτη 17 Απριλίου

19:00 *Saint-Cyr*, Patricia Mazuy, 2000, 119'

21:00 *Η πλημμύρα* (*L'inondation*), Igor Minaiev, 1995, 99'

23:00 *Η μοντέρνα ζωή* (*La Vie moderne*), Laurence Ferreira Barbosa, 2000, 120'

Πέμπτη 18 Απριλίου

19:00 *Amateur*, Hal Hartley, 1994, 105'

21:00 *Η κωμωδία της αθωότητας* (*La comédie de l'innocence*), Raoul Ruiz, 2000, 95'

23:00 *Η δασκάλα του πιάνου* (*La pianiste*), Michael Haneke, 2001, 131'

Ο Ι Τ Α Ι Ν Ι Ε Σ

Η ΔΑΝΤΕΛΟΠΛΕΚΤΡΑ / LA DENTELLIERE

Σκηνοθεσία: Claude Goretta. 1977, έγχρωμο, 108'. Βραβεία: Οικουμενικό βραβείο στο Φεστιβάλ Καννών 1977, βραβείο νεοφερμένης ηθοποιού στα BAFTA 1978 (Αγγλία), βραβείο καλύτερης ξένης ερμηνείας στα Donatello 1980 (Ιταλία).

Η 19χρονη Πομ είναι μια ντροπαλή κοπέλα, που δουλεύει ως μαθητευόμενη κομμώτρια στο Παρίσι. Η συνάδελφός της Μαριλέν, που μόλις διέκοψε ένα δεσμό με έναν ηλικιωμένο κύριο, την παίρνει μαζί της για διακοπές στη Νορμανδία. Η Πομ γνωρίζει εκεί τον Φρανσουά, έναν επίσης ντροπαλό φοιτητή, ο οποίος όμως της επιβάλλεται με το πεδίο των γνώσεων του. Αποφασίζουν να ζήσουν μαζί στο Παρίσι, αλλά η Πομ νιώθει άβολα με τους φίλους του Φρανσουά, εξαιτίας της λαϊκής κουλτούρας της. Η σχέση τους δοκιμάζεται ακόμα σκληρότερα, ύστερα από ένα δείπνο γνωριμίας με τους γονείς του Φρανσουά. Η Πομ προσπαθεί, αλλά δεν μπορεί να βρει το κλειδί που θα της ανοίξει την πόρτα στον κοινωνικό κόσμο του Φρανσουά. Ο Claude Goretta, που θεωρείται μαζί με τον Alain Tanner, ο σημαντικότερος Ελβετός σκηνοθέτης του '70, ανέδειξε με την ταινία αυτή το ταλέντο της Isabelle Huppert, στον πρώτο μεγάλο ρόλο της καριέρας της που την καταξίωσε διεθνώς.

Loulou

ΛΟΥΛΟΥ-ΤΟ ΑΓΟΡΙ ΠΟΥ ΑΓΑΠΟΥΣΑΝ ΤΑ ΚΟΡΙΤΣΙΑ / LOULOU

Σκηνοθεσία: Maurice Pialat. 1980, έγχρωμο, 110'.

Η Νελί, παντρεμένη εδώ και τρία χρόνια μ' έναν διαφημιστή, εγκαταλείπει σύζυγο και δουλειά για να ζήσει με τον Λουλού, έναν άνεργο περιθωριακό. Από τον εφησυχασμό της μεσο-αστικής ζωής της στην αβεβαιότητα του αύριο, η Νελί αρνείται να κάνει παιδί με τον Λουλού, κάτι που εκείνος θεωρεί προϋπόθεση για να ενσωματωθεί ξανά στο κοινωνικό σώμα. Γυρισμένη με ερασιτέχνες ηθοποιούς (μ' εξαίρεση το πρωταγωνιστικό τρίο) και με τη μέθοδο του αυτοσχεδιασμού, η πέμπτη ταινία του Maurice Pialat αποτελεί τυπικό δείγμα νατουραλιστικού σινεμά: η «δράση» συγκροτείται από μια σειρά ταμπλό που εναλλάσσονται σε μια γραμμική, ψηφιδωτή αφήγηση - εικόνες μιας ρεαλιστικής πραγματικότητας όπου όλα έχουν την ίδια σημαίνουσα βαρύτητα. Η πραγματικότητα είναι λοιπόν μια ροή εικόνων, την οποία ο Pialat συνθέτει με μια αποδραματοποιημένη, όχι όμως και ψυχρή φόρμα, κάνοντας τελικά μια ταινία που σε κερδίζει με τη ζεστασιά των χαρακτήρων και τη δίψα τους για ζωή.

Ο ΣΩΖΩΝ ΕΑΥΤΟΝ ΣΩΘΗΤΩ

SAUVE QUI PEUT (LA VIE)

Σκηνοθεσία: Jean-Luc Godard. 1980, έγχρωμο, 87'. Βραβείο Σεζάρ στη Nathalie Baye.

Μια ταινία-οδοιπορικό, επικεντρωμένη σε τρεις ήρωες και χωρισμένη σε τέσσερα μέρη που κυλούν ως μουσική παρτιτούρα: α) το φαντασιακό: η Ντενίζ, σκηνοθέτις της τηλεόρασης, αφήνει τον εραστή της Πολ κι έρχεται να ζήσει στην επαρχία, β) ο φόβος: ο Πολ φοβάται να αφήσει τη μεγαλούπολη και την εργασία του, αλλά ακόμα περισσότερο φοβάται τη μοναξιά, γ) το εμπόριο: η Ιζαμπέλ, επαρκιώτισσα που ήλθε στην πόλη, είναι πόρνη και μυεί την αδελφή της στο ίδιο επάγγελμα, δ) η μουσική: οι ήρωες διασταυρώνουν τις πορείες τους, τα μουσικά θέματα μπερδεύονται, ο καθένας όμως ακολουθεί το δικό του δρόμο. Το σινεμά του Godard ήταν πάντα ένα φιλοσοφικό δοκίμιο πάνω στη ζωή όπου «από τα δευτερεύοντα πράγματα που δείχνονται, διαφωτίζονται τα πρωτεύοντα». Με την ταινία αυτή ξεκίνησε ένα νέο κεφάλαιο στην καριέρα του, όπου ο πρώην επαναστάτης έδωσε τη θέση του σε έναν σκεπτικιστή, αλλά πάντα νεωτεριστή δημιουργό.

Η ΠΕΣΤΡΟΦΑ / LA TRUITE

Σκηνοθεσία: Joseph Losey. 1982, έγχρωμο, 105'. Βραβείο Σεζάρ φωτογραφίας στον Henri Alekan.

Η Φρεντερίκ, νεαρή χωριατοπούλα, έρχεται με τον ομοφυλόφιλο άνδρα της στο Παρίσι, όπου γνωρίζεται με τους επιχειρηματικούς κύκλους της υψηλής κοινωνίας. Ξεκινά τότε ένα παιχνίδι σαγήνης των ανδρών, τους οποίους οδηγεί στην καταστροφή, χωρίς η ίδια να τους δίνει τίποτα. Ο Gilles Deleuze μιλώντας για το έργο του Losey γράφει ότι αυτό που το χαρακτηρίζει είναι μια εσωτερική κι αρχέγονη βία των ορμών, που διεισδύουν σιγά-σιγά σ' ένα συγκεκριμένο χώρο και τον απορροφούν μέχρι να τον εξαντλήσουν. Οι άνδρες, πάντα αδύναμοι, αντισταθμίζουν την αδυναμία τους με μια έξαρση βίας, αλλά στο τέλος σωριάζονται κάτω σαν παιδιά, όπως ο άνδρας της ηρωίδας που αποπειράται να αυτοκτονήσει ή ο εραστής της Ραμπέρ που κλείνεται στο ψυχιατρείο. Οι γυναίκες, αντίθετα, προηγούνται του κοινωνικού τους χώρου, εξηγούνται ενάντια του, χαράσσουν μια γραμμή εξόδου, κατακτούν την ελευθερία, χωρίς να έχουν τύψεις για τον τρόπο που φτάνουν στο σκοπό τους, όπως ακριβώς συμβαίνει με την πέστροφα-Φρεντερίκ.

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΟΥ ΚΟΛΛΗΤΟΥ ΜΟΥ

LA FEMME DE MON POTE

Σκηνοθεσία: Bertrand Blier. 1983, έγχρωμο, 99'.

Ο Πασκάλ και ο Μίκι, φίλοι εδώ και πολύ καιρό, εργάζονται στην Κουρσεβέλ, χειμερινό θέρετρο των Άλπεων. Η Βιβιάν, μια ωραία παριζιάνα, τα φτιάχνει με τον Πασκάλ, αλλά δεν αφήνει αδιάφορο και τον Μίκι. Ξεπερνώντας τους ενδοιασμούς του ότι πρόκειται για το κορίτσι του κολλητού του, ο Μίκι εκμεταλλεύεται μια απουσία του Πασκάλ για να ριχτεί με επιτυχία στη Βιβιάν. Εκείνη, αφού μοιραστεί τον έρωτα των δυο φίλων θα ριχτεί στις αγκαλιές άλλων ανδρών. Οι τριαδικές σχέσεις αποτελούν μια έμμονη ιδέα του Bertrand Blier από την εποχή του *Χορού των διεφθαρμένων* (*Les valseuses*). Μόνο που εδώ απουσιάζει ο προκλητικός τόνος των άλλων του ταινιών και το μοναδικό ίσως ενδιαφέρον της ταινίας είναι η παρουσία του μεγάλου κωμικού (και μακαρίτη) Coluche στο ρόλο του Μίκι.

ΥΠΟΘΕΣΗ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

UNE AFFAIRE DE FEMMES

Σκηνοθεσία: Claude Chabrol. 1988, έγχρωμο, 110'. Βραβεία: Βραβείο γυναικείας ερμηνείας στο Φεστιβάλ της Βενετίας 1988.

Η Μαρί, μητέρα δυο παιδιών και σύζυγος ενός ανάπηρου πολέμου, βοηθά μια γειτόνισσά της να κάνει έκτρωση. Βρίσκει ότι αυτό είναι ένα "επάγγελμα" που μπορεί να καλυτερέψει τη ζωή της. Παράλληλα νοικιάζει δωμάτια σε πόρνες, προκαλώντας την οργή και περιφρόνηση του συζύγου της Πολ, με τον οποίο αρνείται να έχει σεξουαλικές σχέσεις, ενώ ταυτόχρονα περιφέρει τον εραστή της Λισιέν προκλητικά στο σπίτι. Ο Πολ στέλνει ένα ανώνυμο γράμμα στις αρχές, η Μαρί συλλαμβάνεται και οδηγείται στο Παρίσι κατηγορούμενη για «έγκλημα κατά του κράτους». Μεταφέροντας στην οθόνη μια αληθινή ιστορία, ο Chabrol διευκρινίζει ότι δεν θέλησε να κρίνει την ηρωίδα, η οποία «είναι μια γυναίκα με το εξαιρετικό προσόν ότι θέλει να επιβιώσει οπωσδήποτε, αρνούμενη να εγκαταλειφτεί στη μοίρα της. Δεν έχει καμιά αίσθηση ηθικής ευθύνης, γιατί την απασχολεί άμεσα η επιβίωσή της».

Sauve qui peut (la vie)

La truite

La vengeance d'une femme

Madame Bovary

Amateur

La separation

Η ΕΚΔΙΚΗΣΗ ΜΙΑΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

LA VENGEANCE D'UNE FEMME

Σκηνοθεσία: Jacques Doillon. 1990, έγχρωμο, 133'.

Η Σουζί, φίλη του ζεύγους Σεσίλ-Αντρέ και κρυφή ερωμένη του τελευταίου, επισκέπτεται το ξενοδοχείο όπου συναντούσε πριν δυο χρόνια τον εραστή της. Προς μεγάλη της έκπληξη συναντά εκεί την Σεσίλ, η οποία την πληροφορεί ότι ο Αντρέ είναι νεκρός. Φαινομενικά φιλική, η Σεσίλ θέλει στην πραγματικότητα να εκδικηθεί τη Σουζί, παίζοντας μαζί της ένα παιχνίδι στο οποίο θα συμμετάσχει το «φάντασμα» του νεκρού και ο Στεφάν, ο τωρινός εραστής της. Ένας ανελέητος αγώνας ανάμεσα σε δυο γυναίκες, κινηματογραφημένος ως επί το πλείστον σε γκρο-πλάνο, που εντείνουν την αίσθηση ενός κλειστοφοβικού (θεατρικού) χώρου. Η Isabelle Huppert, πιο κοντά στο πνεύμα της Μαντάμ ντε Μερτέιγ (*Επικίνδυνες σχέσεις*) παρά του Βελτσανίνοφ (του ήρωα του Ντοστογιέφσκι του οποίου είναι το θηλυκό υποκατάστατο), δίνει στην εκδίκηση της Σεσίλ μια αυθεντική τραγική διάσταση, διότι αυτό που την κινεί δεν είναι η ψυχρή λογική μιας μηχανορραφίας, αλλά το πάθος και η οδύνη μιας πράξης που αποσκοπεί να καταστρέψει αυτή που ήταν κάποτε η καλύτερη φίλη της.

ΜΑΝΤΑΜ ΜΠΟΒΑΡΥ / MADAME BOVARY

Σκηνοθεσία / Σενάριο: Claude Chabrol από το μυθιστόρημα του Gustave Flaubert. 1991, έγχρωμο, 140'. Βραβεία: Βραβείο γυναικείας ερμηνείας στο Φεστιβάλ Μόσχας 1991.

Η νεαρή Έμμα ονειρεύεται να ξεφύγει από τη ζωή της σε ένα χωριό της Νορμανδίας. Βρίσκει την κατάλληλη ευκαιρία στο πρόσωπο του γιατρού Σαρλ Μποβαρύ, τον οποίο και παντρεύεται. Παρά τη γέννηση ενός παιδιού πλήττει θανάσιμα. Μετακομίζει σε μια μεγαλύτερη πόλη και προσπαθεί να διεισδύσει στην καλή κοινωνία της περιοχής. Έχει έναν παράνομο δεσμό με έναν ευγενή, ο οποίος ωστόσο αρνείται να φύγει μαζί της και στη συνέχεια με ένα νεαρό κληρικό. «Αυτό που ενδιαφέρει τον Chabrol στον Flaubert είναι η πλευρά του μυθιστορήματος που υποδηλώνεται από τον υπότιτλό του: «Ηθη της επαρχίας». Στενότητα σκέψης και ηθών, πνιγνό πλαίσιο της επαρχιακής ζωής, όπου η ζωή του καθενός γίνεται δημόσιο θέαμα, κυνική μελέτη της αστικής μικρότητας. Αν και δεν έχει το εγκληματικό πάθος ενός Λαντρύ ή μιας Βιολέτ Νοζιέρ, ούτε ακολουθεί τους δρόμους της παρανομίας της ηρωίδας του Μια υπόθεση γυναικών, η Έμμα μοιράζεται τα ίδια όνειρα μαζί τους: να ξεφύγει, να πάρει ανάσα, να σπάσει τα δεσμά της φυλακισμένης ύπαρξής της.

AMATEUR

Σκηνοθεσία-Σενάριο: Hal Hartley. 1994, έγχρωμο, 105'.

Ο Τόμας, που γλίτωσε από θάυμα από μια πτώση, περιπλανιέται στη Νέα Υόρκη έχοντας πάθει αμνησία. Συναντάει την Ιζαμπέλ, πρώην καλόγρια και νυν συγγραφέα πορνογραφικών μυθιστορημάτων, η οποία νιώθει πως έχει χριστεί με τη θεϊκή αποστολή να σώσει κάποιον. Αναζητώντας το παρελθόν του άνδρα, φτάνουν στη Σοφία, σταρ πορνοταινιών που είναι στόχος μιας συμμορίας μαφιόζων. Πιο κοντά όσο ποτέ στο πνεύμα του Godard, ο Hartley μιλά για τα θέματα της πορνογραφίας, αλλά και της σωτηρίας, όπως και για τη βία των ανθρωπίνων συναισθημάτων, χωρίς να ενδιαφέρεται για την αληθοφάνεια της ούτως ή άλλης τραβηγμένης από τα μαλλιά ιστορίας του. Για μια ακόμη φορά όμως καταφέρνει να μας κερδίσει με το ιδιόμορφο χιούμορ του και με χαρακτήρες που αν και κινούνται σ' έναν κόσμο κινηματογραφικών συμβάσεων είναι πρωτότυποι και ζωντανοί.

Ο ΧΩΡΙΣΜΟΣ / LA SEPARATION

Σκηνοθεσία: Christian Vincent. 1994, έγχρωμο, 88'.

Πρόκειται για την ιστορία δύο... χωρισμών. Πρώτα ο χωρισμός ανάμεσα στον Πιερ και την Αν. Το προοίμιο εκδηλώνεται ένα βράδυ, στο θέατρο, όταν εκείνη αρνείται να τον πιάσει από το χέρι. Είναι το πρώτο σημάδι, όμως θα ακολουθήσουν κι άλλα, πριν από την ομολογία: αγαπάει άλλον άντρα. Θα μιλήσουν, θα εξηγηθούν, θα προσπαθήσουν να σώσουν έναν έρωτα που έχει ξεφτίσει στο πέρασμα των χρόνων. Θα υπάρξουν εύθραυστες συμφιλιώσεις, σκηνές, κρίσεις, και μετά ο Πιερ και η Αν θα καταλάβουν πως η ιστορία τους έχει πεθάνει και πως, όπου να 'ναι, πλησιάζουν στο δεύτερο χωρισμό: εκείνον ανάμεσα στους γονείς και στο παιδί τους, τον δίχρονο Λουί. Μια ευαίσθητη δραματική ταινία πάνω στη δύσκολη απόφαση ενός παντρεμένου ζευγαριού να χωρίσει και τις επιπτώσεις αυτής της πράξης στους οικείους τους.

Η ΠΛΗΜΜΥΡΑ / L' INONDATION

Σκηνοθεσία: Igor Minaiev. 1995, έγχρωμο, 99'.

Στην Πετρούπολη του 1920, η Σοφία και ο Τρόφιμ είναι πολλά χρόνια παντρεμένοι, αλλά δεν μπορούν να κάνουν παιδί. Η Σοφία φοβούμενη μήπως χάσει τον άντρα της, του προτείνει να υιοθετήσουν ένα 13χρονο ορφανό κορίτσι. Τα χρόνια περνούν και η έφηβη γίνεται ερωμένη του Τρόφιμ. Καθώς τα νερά του ποταμού Νέβα ξεχειλίζουν και πλημμυρίζουν την πόλη, η απελπισία της Σοφία μετατρέπεται σε μίσος. Πρέπει να απαλλαγεί από την παρείσακτη για να ξανακατακτήσει τον άντρα που αγαπά. Πρόκειται για μια από τις πιο προσωπικές ταινίες της Huppert, η οποία αφού ανακάλυψε το μυθιστόρημα του Zamiatine, ζήτησε από το νέο Ρώσο σκηνοθέτη Igor Minaiev να το μεταφέρει στην οθόνη. Λογικό το ενδιαφέρον της ηθοποιού, γιατί έχουμε και πάλι μια ηρωίδα θύμα μιας ανδροκρατούμενης κοινωνίας, που βιώνει μια στερημένη ερωτική ζωή και που η τρέλα της εκδίκησης την οδηγεί σε ακραίες πράξεις, καταστάσεις που ήδη προσέγγισε σε τόσες άλλες ταινίες (*Μαντάμ Μποβαρί*, *Υπόθεση γυναικών*, *Η εκδίκηση μιας γυναίκας* κλπ).

Η ΤΕΛΕΤΗ / LA CEREMONIE

Σκηνοθεσία: Claude Chabrol. 1995, έγχρωμο, 111'. Σεζάρ γυναικείου ρόλου (Isabelle Huppert). Βραβεία: Βραβείο γυναικείου ρόλου (εξ ημισείας) στο 52ο Φεστιβάλ Βενετίας (Sandrine Bonnaire, Isabelle Huppert).

Η Σοφί, μια μοναχική νεαρή κοπέλα, προσλαμβάνεται ως υπηρέτρια στην έπαυλη των Λελιέβρ, η οποία βρίσκεται σε μια έρημη περιοχή της Βρετάνης. Η Σοφί έχει κόμπλεξ ότι είναι αναλφάβητη, κάτι που προσπαθεί απεγνωσμένα να κρύψει. Γίνεται φίλη με τη Ζαν, υπάλληλο στο τοπικό ταχυδρομείο, την οποία μισεί το αφεντικό της επειδή ανοίγει την ξένη αλληλογραφία. Ύστερα από μια διένεξη με τους Λελιέβρ και την αποκάλυψη ότι είναι αναλφάβητη, της κοινοποιείται η απόλυσή της. Η Σοφί και η Ζαν επιστρέφουν αργά το βράδυ στο σπίτι των ευκατάστατων αστών, που είναι συγκεντρωμένοι γύρω από την τηλεόραση για να παρακολουθήσουν το «Ντον Τζιοβάνι» του Μότσαρτ. Τίποτα δεν προμηνύει τη σφαγή που ακολουθεί.

Η ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΖΩΗ / LA VIE MODERNE

Σκηνοθεσία - Σενάριο: Laurence Ferreira Barbosa. 2000, έγχρωμο, 120'.

Τρεις ιστορίες με ήρωες διαφορετικούς ανθρώπους, που έχουν ως κοινό σημείο τον αγώνα τους κατά της μοναξιάς. Η Μαργκερίτ, μια 17χρονη ονειροπόλα έφηβη, νιώθει διαφορετική από τους άλλους συμμαθητές της, δυσκολεύεται να επικοινωνήσει μαζί τους και περνά το χρόνο της μιλώντας με το Θεό. Η Κλερ, παντρεμένη εδώ και δέκα χρόνια με τον Ζορζ, έρχεται στο Παρίσι για να συμβουλευτεί έναν ειδικό, επειδή δεν μπορεί να κάνει παιδιά. Συναντά έναν παλιό εραστή της, αλλά τελικά έχει μια περιπέτεια μ' έναν Αμερικανό τραγουδιστή, λίγο πριν πάρει το τρένο της επιστροφής. Στο μεταξύ ο Ζακ, ένας άνεργος που τον εγκατέλειψε η γυναίκα του, έχει μια περίεργη ιστορία με μια γυναίκα που μόλις γνώρισε. Ένα ενδιαφέρον τρίπτυχο γύρω από παιχνίδια της μοίρας σε καθημερινούς ανθρώπους που ζουν ξαφνικά απρόσμενες καταστάσεις, στα όρια του φυσιολογικού.

ΣΕΝ-ΣΙΠ / SAINT-CYR

Σκηνοθεσία: Patricia Mazuy. 2000, έγχρωμο, 119'. Βραβείο: Σεζάρ ενδυματολογίας.

Λίγο πριν το τέλος της βασιλείας του Λουδοβίκου 14ου, δυο νεαρές αριστοκράτισσες από οικογένειες που πτωχέυσαν, γίνονται δεκτές στο ίδρυμα «Σεν-Σιπ», το οποίο ίδρυσε η Μαντάμ ντε Μεντενόν, κρυφή σύζυγος του βασιλιά. Σκοπός του ιδρύματος είναι να δώσει στις νεαρές αριστοκράτισσες μια διαφορετική διέξοδο από το να γίνουν εταίρες. Τα πραγματικά, όμως, κίνητρα της Μαντάμ ντε Μεντενόν, η οποία περνά μια κρίση μυστικισμού, είναι να εξαγοράσει την ψυχή της από τις αμαρτίες του παρελθόντος, καθώς οι προγενέστερες κοινωνικές της φιλοδοξίες την βύθισαν στις ίντριγκες της αυλής και τις ερωτικές αποκαλύψεις. Γοττευτικό πορτρέτο μιας εποχής που αποκαλύπτεται εδώ κάτω από ένα άλλο προσωπείο. Μια ακόμα μεγάλη επιτυχία στην καριέρα της Huppert, η οποία υποδύεται εδώ μια δυναμική γυναίκα του 17ου αιώνα, αντιμέτωπη με τις μηχανορραφίες και τα πάθη μιας εποχής, αλλά κυρίως με τους δαίμονες που φωλιάζουν μέσα της. Η ταινία προβλήθηκε στο Φεστιβάλ Καννών 2000.

La ceremonie

La vie moderne

Saint-Cyr

La comedie de l'innocence

La pianiste

8 femmes

Η ΚΩΜΩΔΙΑ ΤΗΣ ΑΘΩΟΤΗΤΑΣ

LA COMEDIE DE L'INNOCENCE

Σκηνοθεσία: Raoul Ruiz. 2000, έγχρωμο, 95'.

Ο 9χρονος Καμίγ ζει μια άνετη ζωή στο διαμέρισμα των αστών γονιών του. Η μητέρα του Αριάν τον αγαπά πολύ, αλλά νιώθει αμήχανα όταν τη μέρα των γενεθλίων του ο Καμίγ τη ρωτά: «Κι εσύ, μαμά, πού ήσουν όταν γεννήθηκα;». Η ερώτηση μένει αναπάντητη, αλλά ο μικρός ισχυρίζεται ότι γνωρίζει που μένει η πραγματική του μητέρα, θέλει μάλιστα να την ακολουθήσουν στο σπίτι της. Η Αριάν παρাসύρεται στο παιχνίδι του και τον ακολουθεί στο διαμέρισμα της άγνωστης. Είναι γνωστό ότι ο Ραούλ Ρουίζ αγαπά τα αινίγματα, τις ιστορίες-παζλ με πολλαπλές πραγματικότητες, τα παιχνίδια ανάμεσα στο πραγματικό και το φανταστικό. Πολλά τα ερωτήματα της ταινίας («Ποια είναι η αληθινή μητέρα του Καμίγ;», «ο μικρός είναι εμπνευστής του παιχνιδιού ή πιόνι του;»), εξίσου αλλόκοτες και οι απαντήσεις σε μια ταινία που έχει τη σουρεαλιστική τρέλα ενός Bunuel και τη λαβυρινθοειδή αφήγηση νουβέλας του Borges.

Η ΔΑΣΚΑΛΑ ΤΟΥ ΠΙΑΝΟΥ / LA PIANISTE

Σκηνοθεσία: Michael Haneke. 2001, έγχρωμο, 130'. Βραβεία: Μεγάλο Βραβείο της Επιτροπής, βραβείο γυναικείας ερμηνείας (Isabelle Huppert), βραβείο ανδρικής ερμηνείας (Benoît Magimel) Φεστιβάλ Καννών 2001. Καλύτερη Ευρωπαϊά ηθοποιός στα Ευρωπαϊκά Κινηματογραφικά Βραβεία 2001.

Η Έρικα, μια 40χρονη γεροντοκόρη, εργάζεται ως δασκάλα πιάνου στο Κονσερβατόριο της Βιέννης. Για να ξεφύγει από την επιρροή της μητέρας της, με την οποία ζει σε ένα πολύ κλειστό περιβάλλον, συχνάζει κρυφά σε σινεμά πορνό και σε peer-shows. Η σεξουαλικότητά της περιορίζεται σε μια νοσηρή ηδονοβλεψία και στους μαζοχιστικούς ακρωτηριασμούς στους οποίους επιβάλλει τον εαυτό της. Η Έρικα είναι έξω από τη ζωή. Μέχρι τη μέρα που ένας από τους μαθητές της αποφασίζει να τη γοπτεύσει. Κάτι που η Έρικα δεν μπορεί να αποδεχθεί. Ο Χάνεκε μιλά για μια ακόμη φορά για όλες τις εκφάνσεις της βίας στη σύγχρονη κοινωνία, με το γνώριμο ψυχρό και αποστασιοποιημένο ύφος του, δείχνοντας ακραίες περιπτώσεις αλλοτριωμένων χαρακτήρων, παγιδευμένων σε οικογενειακά αδιέξοδα (η σχέση της Έρικα με την μητέρα της κρύβει μια ψυχολογική βία και καταπίεση πολύ μεγαλύτερη από τις σαδομαζοχιστικές επιθυμίες της) και ευνοχιστικές πολιτισμικές δομές.

8 ΓΥΝΑΙΚΕΣ

8 FEMMES

Σκηνοθεσία: François Ozon. 2002, έγχρωμο, 103'. Βραβεία: Αργυρή άρκτος και στις οκτώ πρωταγωνίστριες στο Φεστιβάλ Βερολίνου 2002.

8 γυναίκες βρίσκονται παραμονές Χριστουγέννων σ' ένα εξοχικό σπίτι στη γαλλική επαρχία του '50. Ο μοναδικός άνδρας κείται δολοφονημένος στο δωμάτιό του και ο δράστης είναι αναγκαστικά μία από τις παρευρισκόμενες. Αποκλεισμένες από τη χιονοθύελλα και χωρίς τηλέφωνο, θα περάσουν μία ατελείωτη μέρα γεμάτη από τσακωμούς, προδοσίες και αποκαλύψεις μυστικών που κανείς δεν υποψιαζόταν, αφού παραδόξως η έρευνα για την ανακάλυψη του δολοφόνου έχει ως αποτέλεσμα να ξεσκεπάσει την κρυφή υπόσταση της κάθε μιας. Ένα γνωστό θεατρικό έργο στην αστυνομική παράδοση της «Ποντικοπαγίδας» και της «Μαρίας του Οκτώβρη», γίνεται στα χέρια του Ozon σατιρικό μιούζικαλ που παίζει με τους κώδικες του μελό. Τεράστια εμπορική επιτυχία στη Γαλλία κι ένα από τα λαμπρότερα γυναικεία καστ που είδαμε τα τελευταία χρόνια.

ΙΖΑΜΠΕΛ ΗΠΕΡ, ΜΙΑ ΖΩΗ ΗΘΟΠΟΙΑ

ISABELLE HUPPERT, UNE VIE POUR JOUER

Σκηνοθεσία: Serge Toubiana. 2001, έγχρωμο, 53'.

Ο Serge Toubiana, πρώην αρχισυντάκτης των «Cahiers du Cinéma» και σκηνοθέτης ήδη ενός ντοκιμαντέρ για τον François Truffaut, κινηματογράφησε για ένα ολόκληρο χρόνο την Isabelle Huppert, ακολουθώντας την στο καθημερινό της πρόγραμμα. Επειδή είναι ηθοποιός 24 ώρες το 24ωρο, η Huppert δεν έχει ανάγκη το σινεμά για να υπάρξει, αφού όλα σ' αυτήν είναι σινεμά. Όταν δεν παίζει, δεν υπάρχει. Κι όταν γυρνά, ο εξωτερικός κόσμος δεν υπάρχει πια. Από ταινία σε ταινία, κι από το σινεμά στο θέατρο, η Isabelle Huppert μας βοηθά να διατρέξουμε τα εσωτερικά της τοπία που δεν γνωρίζουμε ακόμα.

Ιβηρο-αμερικανικός Κινηματογράφου

19-25 Απριλίου 2002

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ, ΑΙΘΟΥΣΑ ΠΑΥΛΟΣ ΖΑΝΝΑΣ

Το Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης, παρακολουθώντας τις εξελίξεις στον Ιβηρικό και Λατινοαμερικανικό κινηματογράφο –με αφιερώματα στο Νέο Αργεντινικό κινηματογράφο (42ο Φεστιβάλ), Μεξικάνικο (2000, 1998), Κουβανέζικο (1999), Πορτογαλικό (40ο) αλλά και αναδρομές στο έργο επιφανών σκηνοθετών του [Arturo Ripstein / 38ο, Miguel Littin / 1998, Pedro Almodóvar / 40ο, Luis Bunuel / 2000, Manoel De Oliveira / 38ο, Paulo Branco / 41ο]– στρέφει ξανά το βλέμμα του προς αυτόν, απόρροια της νέας άνθησης στην κινηματογραφική του παραγωγή.

Η αναγέννηση αυτή, που παρατηρείται, αλλού περισσότερο και αλλού λιγότερο, σε αρκετές κινηματογραφίες της Λατινικής Αμερικής οφείλεται σε μεγάλο βαθμό στη διαφοροποίηση της κρατικής πολιτικής και τις νομοθετικές ρυθμίσεις που έγιναν την περασμένη δεκαετία στην Αργεντινή (1995), την Βραζιλία (1991, 1993), την Βενεζουέλα (1994), το Περού (1995) και την Χιλή (1998). Σημαντικό επίσης ρόλο, κυρίως για τις μικρότερες σε μέγεθος κινηματογραφίες, όπως της Βενεζουέλας, της Χιλή και της Κούβας, έχει διαδραματίσει η πραγματοποίηση διεθνών συμπαραγωγών, ιδιαίτερα στην περίπτωση της Κούβας, η οποία κατάφερε έτσι να διασώσει τον κινηματογράφο της από τη μεγάλη οικονομική κρίση που σάρωσε την χώρα μετά την κατάρρευση της Σοβιετικής Ένωσης. Μεγάλη βελτίωση όμως, παρουσιάζει και η κινηματογραφία του Μεξικού, της χώρας με τη μεγαλύτερη κινηματογραφική παραγωγή στη Λατινική Αμερική, παρόλο που στερείται τη νομοθεσία εκείνη που θα πρόσφερε ένα σταθερό πλαίσιο ανάπτυξης. Τέλος, ο κινηματογράφος χωρών όπως του Ισημερινού, της Κολλομβίας και της Ουρουγουάης, παρά την περιορισμένη του παρουσία έχει πρόσφατα καταφέρει να κάνει αισθητή την παρουσία του με ταινίες που διακρίθηκαν σε διεθνή φεστιβάλ.

Αντίθετα, στις άλλες λατινόφωνες χώρες, όπως στην Ισπανία και στην Πορτογαλία η παρουσία σκηνοθετών, της εμβέλειας των Luis Bunuel και Manoel de Oliveira, αλλά και παραγωγών, όπως του Paulo Branco, λειτούργησε καταλυτικά, καθώς ενέπνευσαν και προώθησαν μια πλειάδα νέων σκηνοθετών, οι οποίοι δημιούργησαν ταινίες με αξιοσημείωτη ποικιλομορφία στη θεματική και στην κινηματογραφική γραφή.

Οι ταινίες του αφιερώματος, παραγωγές των τριών τελευταίων ετών, καταγράφουν την προσπάθεια των δημιουργών να ξεφύγουν από τη συμβατικότητα και την κοινοτοπία, επανεξετάζοντας κριτικά τα κινηματογραφικά είδη που χαρακτήρισαν τις χώρες τους στο παρελθόν, καθώς και το ρόλο της τηλεόρασης, στοχεύοντας προς ένα κινηματογράφο που διέπεται από τεχνική αρτιότητα και μεγάλη ελευθερία στο ύφος, αντανάκλα τις ιδιαιτερότητες της σύγχρονης κοινωνικής πραγματικότητας και ταυτόχρονα καταφέρνει να υπερβεί τα στενά γεωγραφικά όρια.

Ο Ι Τ Α Ι Ν Ι Ε Σ

ΑΡΓΕΝΤΙΝΗ

La ciénaga / Ο βάλτος

Σκηνοθεσία: **Lucrecia Martel**. Σενάριο: **Lucrecia Martel**. Φωτογραφία: **Hugo Colace**. Ηθοποιοί: **Graciela Borges, Mercedes Morán, Martín Adjemian, Juan Cruz Bordeau, Daniel Venezuela**.

Αργεντινή - Ισπανία / 2001 / 35mm / έγχρωμη / 103'

Ο Φεβρουάριος στη βορειοδυτική Αργεντινή είναι αφόρητα ζεστός και υγρός. Ο ήλιος που ξεραίνει τη γη και οι τροπικές βροχές μετατρέπουν τη χώρα σε βάλτο. Γύρω στα πενήντα και γενικώς εξαντλημένη, η Μέτσα έχει τέσσερα παιδιά που όλο τραυματίζονται, ένα σύζυγο που βιάζει τα μαλλιά του, και υπηρέτες που είναι διαρκώς μωτρωμένοι: τίποτα που να μη θεραπεύεται με ένα-δυο ποτά. Η Τάλι, η ξαδέλφη της Μέτσα, που ζει σε μια γειτονική πόλη, κι έχει επίσης εξαντληθεί από τη ζέση, τη βροχή, τον μανιόδη κυνηγό σύζυγό της και τα τέσσερα ζωηρά παιδιά της. Δύο απρόοπτα γεγονότα θα φέρουν τις δυο οικογένειες στη Μανδραγόρα, μια ετοιμόρροπη εξοχική έπαυλη, όπου θα περάσουν ένα καλοκαίρι-κολαστήριο. Η ταινία, βραβευμένη στο Φεστιβάλ του Βερολίνου το 2001, διεισδύει στον άγνωστο και κλειστοφοβικό κόσμο της μεσαίας τάξης της επαρχίας, αφηγούμενη την ιστορία τριών γενεών στη διάρκεια μιας βδομάδας.

Nueve Reinas / Οι εννέα βασίλισσες

Σκηνοθεσία-Σενάριο: **Fabian Bielinsky**. Φωτογραφία: **Marcelo Camorino**. Μουσική: **César lerner**. Ηθοποιοί: **Ricardo Darin, Leticia Brédice, Gaston Pauls, Tomas Fonzi, Ignasi Adabal**.

Αργεντινή / 2000 / 35mm / έγχρωμη / 115'

Δυο μικροαπατεώνες συναγωνίζονται ο ένας τον άλλο στην επιδεξιότητα και πριν καλά-καλά αποφασίσουν αν μπορούν να συνεργαστούν έχουν εμπλακεί σ' ένα μεγάλο κόλπο που θα τους αποφέρει μια τεράστια μπάza. Ξέροντας πως τέτοιες ευκαιρίες δε δίνονται περισσότερες από μία φορά, αναγκάζονται να τα παίξουν όλα για όλα. Το κόλπο τους οδηγεί από τον ένα απατεώνα στον άλλο σ' ένα παιχνίδι τύπου "ο κλέψας του κλέφσαντος", όπου το "κέρδος" μετατρέπεται σε μια πολύ σχετική αξία και τα στοιχεία αλληλοδιαδέχονται, μέχρι να αποκαλυφθεί ο μεγαλύτερος απατεώνας όλων, όχι όμως πριν από το τελευταίο πλάνο. Έξυπνο σενάριο γεμάτο εκπλήξεις και γρήγορη σκηνοθεσία, που κρατά το θεατή σε αγωνία μέχρι το τέλος.

Η ταινία υπήρξε η μεγαλύτερη εισπρακτική επιτυχία του 2000 στην Αργεντινή.

La ciénaga

Nueve reinas

Domésticas, o filme

ΒΕΝΕΖΟΥΕΛΑ

Una casa con vista al mar

Ένα σπίτι με θέα στη θάλασσα

Σκηνοθεσία: **Alberto Arvelo**. Σενάριο: **Alberto Arvelo** (βασισμένο στη νουβέλα του **Vicenzino Guerrero**). Φωτογραφία: **Cezary Jaworski**. Μουσική: **Nascuy Linares, Loreena Mc Kennitt**. Ηθοποιοί: **Gabriel Arcand, Imanol Arias, Leandro Arvelo, Alejo Felipe, Héctor Manrique**. Βενεζουέλα - Καναδάς - Ισπανία / 2000 / 35mm / έγχρωμη / 93'

Στους πρόποδες των Άνδεων, ο ονειρικός κόσμος που φτιάχνει ένας πάμφτωχος χήρος πατέρας για το δωδεκάχρονο γιο του είναι ένα καταφύγιο για τη σχέση τους απέναντι στη σκληρότητα της πραγματικότητας. Αυτός ο κόσμος περιστρέφεται γύρω από την επιθυμία του μικρού Σαντιάγο να δει τον ωκεανό. Μια βίαιη πράξη απελπισίας του πατέρα του θα τον στείλει στη φυλακή αφήνοντας τον Σαντιάγο να αντιμετωπίζει μόνος του τις δυσκολίες της φάρμας μέσα σε μια τεράστια μοναξιά που προσπαθεί να ανακουφίσει στήνοντας ένα καράβι από πέτρες και άχρηστα αντικείμενα. Η γενναία παρέμβαση ενός ξένου, ενός περιπλανώμενου φωτογράφου, θα ξαναενώσει τον πατέρα με το γιο και θα τους οδηγήσει στις ακτές που ονειρεύτηκαν.

ΒΡΑΖΙΛΙΑ

Domésticas, o filme / Οι υπηρέτριες

Σκηνοθεσία: **Fernando Meirelles, Nando Olival**. Σενάριο: **Renata Melo, Fernando Meirelles, Nando Olival, Cecilia Homem de Melo** (βασισμένο στο μυθιστόρημα **Domésticas** της **Renata Melo**). Φωτογραφία: **Lauro Escorel**. Μουσική: **Andre Abujamra**. Ηθοποιοί: **Claudia Missura, Graziella Moretto, Lena Roque, Olivia Araujo**. Βραζιλία / 2001 / 35mm / έγχρωμη / 90'

Σχολιάζοντας την καθημερινότητα μιας στρατιάς "αόρατων" υπηρετών που στηρίζουν τη Βραζιλιάνικη πραγματικότητα, οι δύο σκηνοθέτες φτιάχνουν μια έξυπνη και γρήγορη κωμωδία διαπλέκοντας τις ιστορίες χαρακτήρων που συναντά κανείς στις θέσεις του υπηρετικού προσωπικού, με ένα κοινό σημείο: όλοι θα ήθελαν να είναι κάτι διαφορετικό από αυτό που είναι. Ο καθένας τους έχει τη δική του αντίληψη για το τι είναι παράδεισος, όλοι όμως συμφωνούν στο τι είναι κόλαση: να είσαι υπηρέτης. Ιστορίες οικιακών βοηθών αλλά και οδηγών, διανομέων, κούριερ, συναντιούνται ή συμβαίνουν ταυτόχρονα μέσα σ' ένα βραζιλιάνικο μωσαϊκό, σε μια ταινία όπου οι "αόρατοι" είναι πλέον τα αφεντικά.

Lavoura Arcaica / Ο άσωτος υιός

Σκηνοθεσία-Σενάριο: Luiz Fernando Carvalho (βασισμένο στο ομότιπλο μυθιστόρημα του Raduan Nassar). **Φωτογραφία:** Walter Carvalho. **Μουσική:** Marco Antonio Guimaraes. **Ηθοποιοί:** Selton Mello, Raul Cortez, Juliana Carneiro da Cunha, Simone Spoladore, Leonardo Medeiros, Caio Balt, Monica Nassif, Christiana Kalache, Renata Rizek, Denise El Vecchio, Pablo Cândia, Samir Muci. **Βραζιλία / 2001 / 35mm / έγχρωμη / 171'**

Αυτή η επική εκδοχή της παραβολής του άσωτου υιού τοποθετείται στην επαρχία του Σάο Πάολο, στη δεκαετία του 1940. Δυο αδέρφια συναντιούνται σ' ένα πανδοχείο. Ο μεγαλύτερος, ο Πέδρο, έχει έρθει για να φέρει πίσω στο σπίτι τον μικρότερο, τον Αντρέ. Η συνάντηση βυθίζει τον Αντρέ στις αναμνήσεις του, που αποκαλύπτουν και τους λόγους της αναχώρησής του. Παγιδευμένος ανάμεσα στην καταπίεση του αυστηρού και θρησκόληπτου πατέρα του και στην αποπνικτική τρυφερότητα της μητέρας του, και ζηλεύοντας την εύνοια που έδειχνε στον Πέδρο ο πατέρας, ο Αντρέ διεκδικεί με κάθε τρόπο τα δικαιώματά του. Αφού διαπράξει αιμομιξία με την όμορφη Άνα, την αδελφή του, φεύγει μακριά από την οικογένεια αναζητώντας μια πρόσκαιρη ανακούφιση του πάθους του στους οίκους ανοχής, ενώ εκείνη βρίσκει καταφύγιο στο οικογενειακό παρεκκλήσιο. Τώρα που επιστρέφει, η οικογένεια, με εξαίρεση την Άνα, τον υποδέχεται θερμά, όμως η ανταρσία του φαίνεται να έχει συνταράξει από τα θεμέλια όλες τις σχέσεις και τις ισορροπίες της οικογένειας.

Ι Σ Η Μ Ε Ρ Ι Ν Ο Σ

Ratas, Ratones, Rateros / Αδίστακτα τρωκτικά

Σκηνοθεσία-Σενάριο: Sebastian Cordero. **Φωτογραφία:** Matthew Jensen. **Μουσική:** Sergio Sacoto-Arias. **Ηθοποιοί:** Carlos Valencia, Marco Bustos, Simon Brauer, Irina Lopez. **Ισημερινός / 1999 / 35mm / έγχρωμη / 107'**

Ο κόσμος του Σαλβαδόρ, ενός νέου και αφελούς μικροπατεώνα, συνταράζεται από την άφιξη του εξαδέλφου του Άνχελ, που μόλις βγήκε από τη φυλακή και ψάχνει για εύκολα λεφτά και καταφύγιο. Προσπαθώντας να ξεφύγει από το αποπνικτικό οικογενειακό του περιβάλλον και από το βίαιο και αυταρχικό του πατέρα, ο Σαλβαδόρ, που κατά βάθος είναι ένα καλό παιδί, εμπλέκεται στις κομπίνες του Άνχελ. Κλέβουν από την οικογένεια και τους φίλους τους, και φεύγουν μακριά, στην ακτή, όπου μετά από πολλές περιπέτειες, που τις περισσότερες φορές σχετίζονται με το παρελθόν του Άνχελ, συνειδητοποιούν και οι δύο ότι πρέπει να πάρουν μια απόφαση για τη σχέση τους. Η ταινία, που παρατηρεί με συμπόνια τον αδιέξοδο κόσμο των ανήλικων εγκληματιών του Κίτο, βραβεύτηκε στα φεστιβάλ της Χουέλβα και της Αβάνας.

Ι Σ Π Α Ν Ι Α

Solas / Μόνες

Σκηνοθεσία-Σενάριο: Benito Zambrano. **Φωτογραφία:** Tore Trenas. **Μουσική:** Antonio Meliveo. **Ηθοποιοί:** Ana Fernandez, Maria Galiana, Carlos Alvarez-Novoa, Antonio Dechent, Paco de Osca. **Ισπανία / 1999 / 35mm / έγχρωμη / 98'**

Σε μια υποβαθμισμένη περιοχή μιας μεγαλούπολης δυο γυναίκες αναγκάζονται να συμβιώσουν για ένα διάστημα: η Μαρία, που μόλις καταφέρνει να βγάξει τα προς το ζειν δουλεύοντας ως καθαρίστρια, έγκυος από κάποιον που την παράτησε, και η μητέρα της, που νιώθει ότι σύντομα θα φύγει από τη ζωή. Ο γείτονας της Μαρίας, που μένει στο από πάνω διαμέρισμα, έχει ζήσει τόσο πολύ καιρό μόνος με το σκύλο του τον Αχίλλες, που έχει φτάσει να φοβάται τους ανθρώπους. Η μοίρα ενώνει για λίγο αυτούς τους τρεις μοναχικούς ανθρώπους. Η μητέρα της Μαρίας αναλαμβάνει να σπάσει σιγά-σιγά με τη γλυκύτητά της τη σκληρότητα που έχει αναπτύξει η κόρη της για να επιβιώνει και τη μοναξιά του γείτονα, και να τους μάθει να δείχνουν αγάπη και αλληλεγγύη ο ένας στον άλλο για να μπορέσουν να τα βγάλουν πέρα με τις δυσκολίες. Με συμπάθεια προσεγγίζει ο Benito Zambrano τις βασανισμένες ζωές των τριών ηρώων του, οι οποίοι βρίσκουν στην αγάπη την διέξοδο για να ανταπεξέλθουν με αξιοπρέπεια στα προβλήματα της ζωής τους.

Κ Ο Λ Ο Μ Β Ι Α

La Virgen de los sicarios

Η Μαντόνα των δολοφόνων

Σκηνοθεσία: Barbet Schroeder. **Σενάριο:** Fernando Vallejo (βασισμένο στο ομώνυμο μυθιστόρημα του ίδιου). **Φωτογραφία:** Rodrigo Lalinde. **Μουσική:** Jorge Arriagada. **Ηθοποιοί:** German Jaramillo, Anderson Ballestreros, Juan David Restrepo, Manuel Busquets. **Κολομβία - Γαλλία / 2000 / 35mm / έγχρωμη / 97'**

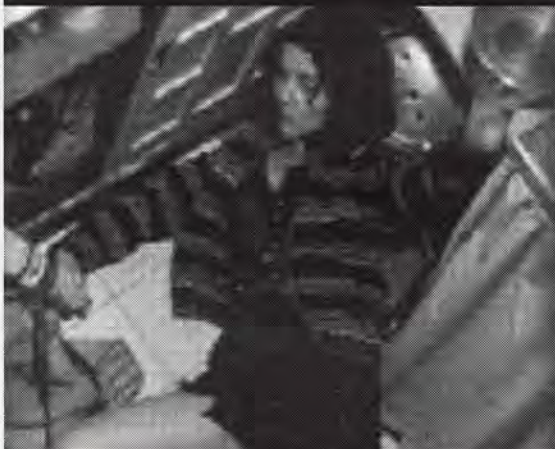
Μετά από τριάντα χρόνια στο εξωτερικό, ο συγγραφέας Φερνάντο Βαλέχο επιστρέφει στη γενέτειρά του, το Μεντεγίν. Η πόλη που συναντά λίγα θυμίζει από αυτήν που ήξε-

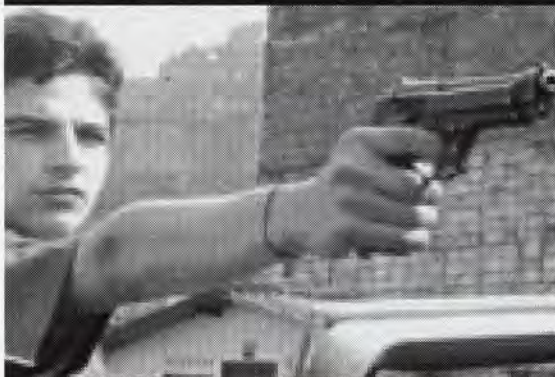
Lavoura arcaica

Ratas, ratones, rateros

Solas

La Virgen de los sicarios

Kalibre 35

Miel para Oshùn

ρε: οι γονείς του έχουν πεθάνει, ένα μέρος της πόλης έχει κατεδαφιστεί και το καρτέλ σπέρνει τον τρόπο. Συναντά τον Αλέξης, ένα δεκαεξάχρονο από τη γειτονία της εργατικής τάξης, που προσπαθεί να επιβιώσει δολοφονώντας επι πληρωμή. Μέσα σ' αυτό το σκηνικό φρίκης, χάους και μίσους, όπου τα μόνα ειρηνικά μέρη μοιάζουν να είναι οι εκκλησίες, ανθίζει ανάμεσά τους ένας έρωτας. Ένας έρωτας χωρίς μέλλον, καταδικασμένος εξ αρχής. Οι δυο εραστές περνούν από τη μια εκκλησία στην άλλη και από τον ένα φόνο στον άλλο, μέχρι που μια μέρα ο Αλέξης δολοφονείται από έναν άνθρωπο πάνω σε μια μοτοσικλέτα.

Kalibre 35

Σκηνοθεσία: Raul Garcia Jr. **Σενάριο:** Dario Garcia Jr., Andrés Biermann. **Μουσική:** Camillo Montilla. **Ηθοποιοί:** Robinson Diaz, Juanita Acosta, Juan carlos Vargas, Mario Duarte. **Κολομβία / 1999 / 35mm / έγχρωμη / 105'**

Ο Αντρές, ο Λουίς, ο Φεντερίκο και η Ακίρα είναι μια ομάδα νέων που λατρεύουν τον κινηματογράφο. Οι φοβερές δυσκολίες που αντιμετωπίζουν για να πραγματοποιήσουν μια ταινία μεγάλου μήκους τους φέρνουν σε απόγνωση. Έτσι αποφασίζουν, χωρίς να το πολυσκεφτούν, να ληστέψουν μια τράπεζα.

Η ταινία πήρε το Πρώτο βραβείο του 9ου Φεστιβάλ ταινιών από την Ιβηρική και Λατινική Αμερική, στις Βρυξέλες το 2001.

Κ Ο Υ Β Α

Miel para Oshùn / Μέλι για τον Οσούν

Σκηνοθεσία: Humberto Solas. **Σενάριο:** Elia Solas, Humberto Solas. **Φωτογραφία:** Porfirio Enriquez, Tote Trenas. **Μουσική:** Carlos Alfonso, Esteban Puebla, X Alfonso. **Ηθοποιοί:** Jorge Perugorria, Isabel Santos, Mario Limonta, Saturnino Garcia. **Κούβα / 2001 / 35mm / έγχρωμη / 115'**

Ο Ρομπέρτο, μετά από τριανταδύο χρόνια γυρίζει στην Αβάνα. Στη δεκαετία του εξήντα, όταν ήταν παιδί, ο πατέρας του και ο μικρός Ρομπέρτο είχαν αφήσει το σπίτι τους στην Αβάνα για να αναζητήσουν μια καινούργια ζωή στο Μαϊάμι. Τώρα ο Ρομπέρτο γυρίζει για να ψάξει τη μητέρα του που ο πατέρας του ισχυρίζεται ότι τους είχε εγκαταλείψει. Στην Αβάνα ο Ρομπέρτο συναντά την εξαδέλφό του Πιλάρ, ο οποίος του αποκαλύπτει την αλήθεια για το παρελθόν του: ο πατέρας του, γόνος ευκατάστατης οικογένειας, τον είχε απαγάγει από τη μητέρα του, η οποία προερχόταν από κατώτερη κοινωνική τάξη.

Ο σημαντικότερος εν ζωή κουβανός σκηνοθέτης, Humberto Solas, πραγματοποιεί την πρώτη ψηφιακή ταινία στην Κούβα. Πρόκειται για μια ταινία δρόμου και συνάμα μια κοινωνικό-πολιτική αλληγορία γύρω από το χάσμα που υπάρχει μεταξύ αυτών που εγκατέλειψαν την χώρα μετά την επανάσταση και εκείνους που παρέμειναν.

Μ Ε Ξ Ι Κ Ο

De la calle / Τα χαμίνια

Σκηνοθεσία: Gerardo Tort. **Σενάριο:** Marina Stavenhagen (βασισμένο στο θεατρικό έργο του Jesus Gonzalez Davila). **Φωτογραφία:** Héctor Ortega. **Μουσική:** Diego Herrera. **Ηθοποιοί:** Luis Fernando Pena, Maya Zapata, Armando Hernández, Mario Zaragoza. **Μεξικό / 2001/ 35mm / έγχρωμη / 90'**

Ο Ρουφίνο είναι 15 χρονών και ζει στους δρόμους της Πόλης του Μεξικού. Κερδίζει τη ζωή του κάνοντας ό,τι δουλειά προκύψει και πουλώντας καμιά φορά ναρκωτικά για την "Κυρία" και τον Ότσοα, ένα διεφθαρμένο αστυνομικό που ζει με τη γυναίκα που έχει μεγαλώσει τον Ρουφίνο και "προστατεύει" τη γειτονιά. Όταν ο Ρουφίνο κλέβει λεφτά από τον Ότσοα για να ξεφύγει, εκείνος αρχίζει ένα ανελέητο κυνηγητό. Την ίδια στιγμή που ο Ρουφίνο σχεδιάζει να φύγει από την πόλη με τη φίλη του την Χόχιλ, μαθαίνει ότι ο πατέρας του, που τον νόμιζε νεκρό, ζει. Με την έμμονη ιδέα να τον συναντήσει πριν να φύγει, ο Ρουφίνο αρχίζει μια αναζήτηση που θα τον οδηγήσει διαδοχικά στις εμπειρίες της αγάπης και της μοναξιάς, των ναρκωτικών και της ανθρώπινης επαφής, της αλληλεγγύης και της προδοσίας, καθώς και του ακατανόητου θανάτου αυτών που δεν έχουν τίποτα.

La perdición de los Hombres

Η καταστροφή του άντρα είναι η γυναίκα

Σκηνοθεσία: Arturo Ripstein. **Σενάριο:** Paz Alicia Garciadiego. **Φωτογραφία:** Esteban de Llaca, Guillermo Granillo. **Μουσική:** Leonico Lara "Bon". **Ηθοποιοί:** Patricia Reyes Spindola, Rafael Inclán, Luis Felipe Tovar, Carlos Ch'avez, Leticia Valenzuela. **Μεξικό - Ισπανία / 2000/ 35mm / α/μ / 98'**

Ένα παλιό μεξικάνικο τραγούδι λέει πως "οι καταραμένες οι γυναίκες είναι η καταστροφή των ανδρών". Η καταστροφή του κύριου χαρακτήρα της ιστορίας μας είναι ακριβώς δύο γυναίκες και το μπένζμπωλ. Δύο γυναίκες που μαλώνουν πάνω από το πτώμα του άντρα που μοιρά-

ζονταν όσο ήταν εν ζωή και μια σειρά από απρόβλεπτες καταστάσεις. Μια κωμωδία με μαυρό χιούμορ στο απόλυτο στυλ του Ριπσάιν. Η ταινία βραβεύτηκε στο Φεστιβάλ του Σαν Σεμπαστιάν το 2000.

ΟΥΡΟΥΓΟΥΑΝ

25 Watts / 25 Bat

Σκηνοθεσία-Σενάριο: Juan Pablo Rebella, Pablo Stoll. **Φωτογραφία:** Barbara Alvarez. **Μουσική:** Los Mockers, Exilio Psíquico. **Ηθοποιοί:** Daniel Hendler, Jorge Temponi, alfonso Tort, Valentin Rivero, Valeria Mendieta.

Ουρουγουάη / 2001/ 35mm/ α/μ / 92'

Ένα εικοσιπτετράωρο από τη ζωή μιας παρέας εικοσάρηδων στο Μοντεβιδέο. Ένας κόσμος αγοριών γύρω στα είκοσι. Ένα καλοκαιριάτικο Σάββατο, καθημερινοί διάλογοι, μπύρες, τίποτα να κάνεις, άφθονος χρόνος για να χάσεις, επιθυμία να δοκιμάσεις καινούργια πράγματα και να ξανάρθει γρήγορα το Σάββατο.

Γραμμένο και σκηνοθετημένο από τους νεαρούς Juan Pablo Rebella και Pablo Stoll, το 25 Watts, χωρίς να κρύβει τις επιρροές του από τον αμερικάνικο ανεξάρτητο κινηματογράφο, μας μεταφέρει στην ανεμελιά της εφηβικής ηλικίας της μεσαίας τάξης, σ' ένα προάστιο του Μοντεβιδέο κατά την διάρκεια μιας μέρας, σε μια ταινία που δεν συμβαίνει τίποτα αλλά καταφέρνει να κρατήσει το ενδιαφέρον του θεατή μέχρι το τέλος. Η ταινία πήρε το βραβείο Tiger στο Φεστιβάλ του Ρότερνταμ, το 2001.

ΠΕΡΟΥ

Tinta roja / Κόκκινο μελάνι

Σκηνοθεσία: Francisco Lombardi. **Σενάριο:** Giovanna Pollarollo (βασισμένο στο μυθιστόρημα του Alberto Fuguet). **Φωτογραφία:** Teo Delgado. **Μουσική:** Bingen Mendizabal. **Ηθοποιοί:** Gianfranco Brero, Giovanni Cicca, Fele Martinez, Lucia Jimenez, Carlos Gassols, Yvonne Frayssinet, Gustavo Bueno, Tatiana Astengo.

Περού - Ισπανία / 2000/ 35mm/ έγχρωμη/ 121'

Για να καταφέρει να πάρει μια υποτροφία που θα του επιτρέψει να γίνει συγγραφέας, ο Αλφόνσο πρέπει να κάνει την πρακτική του εξάσκηση σε μια σκανδαλοθηρική εφημερίδα, όπου έρχεται αντιμέτωπος με μια σειρά διεφθαρμένων και σεξιστικών συμπεριφορών που εφαρμόζει ο διευθυντής της εφημερίδας Φωντέζ. Όταν ο τελευταίος αναγκάζεται να αφήσει για ένα διάστημα τη δουλειά λόγω οικογενειακών προβλημάτων, ζητείται από τον Αλφόνσο να τον αντικαταστήσει. Μαζί με τη θέση του, ο Αλφόνσο κληρονομεί και τις συμπεριφορές του: ανακαλύπτει ότι έχει μάθει να είναι αδίστακτος και να θέτει την κολακεία στην υπηρεσία του κίτρινου τύπου, μολονότι έχει διατηρήσει μια αίσθηση συμπόνοιας από τον παλιό του εαυτό. Η επιστροφή του Φωντέζ τού επιφυλάσσει εκπλήξεις... Ο σημαντικότερος σκηνοθέτης του Περού, Francisco Lombardi, επιχειρεί μια πικρή αποτίμηση του κίτρινου τύπου και του τρόπου που διαχειρίζεται τις πληροφορίες.

Ciudad de M / Η πόλη των Μ

Σκηνοθεσία: Felipe Degregori. **Σενάριο:** Giovanna Pollarolo (βασισμένο στο μυθιστόρημα *Al final de la calle* του Oscar Malca). **Φωτογραφία:** Micaela Cajahuaringa. **Μουσική:** Daniel F. **Ηθοποιοί:** Santiago Magill, Christian Meier, Jorge "Pelo" Madueno, Gianella Neyra, Vanessa Robbiano, Melania Urbina, Pierre Linares, francisco Salas **Περού / 2000 / 35mm / έγχρωμη / 100'**

Στο Περού ο μισός πληθυσμός είναι κάτω από 25. Στην πρωτεύουσα, τη Λίμα, οι νέοι που προέρχονται από τα χαμηλότερα στρώματα της αστικής τάξης μοιράζονται τις ηδονές των ναρκωτικών, του αλκοόλ, του ποδοσφαίρου και της ροκ μουσικής, με την ελπίδα να πραγματοποιηθούν τα όνειρά τους για μια καλύτερη ζωή. Κάθε βράδυ διασκεδάζουν στις ντισκοτέκ της πρωτεύουσας και προσπαθούν να επιβιώσουν κάνοντας μικροκλοπές. Αλλά το πάρτυ κάποτε θα τελειώσει και η ξεγνοιασιά θα εξαφανιστεί τη στιγμή που τελειώνουν και τα χρήματα. Η παρέα που παρακολουθούμε θα χρειαστεί να έρθει αντιμέτωπη με δύσκολα διλήμματα, σε μια κοινωνία όπου οι επιλογές των νέων είναι μόνο δύο: να γίνουν υπάλληλοι με σταθερή δουλειά αλλά μισθό πείνας, ή να παραμείνουν στην ανεργία και το έγκλημα.

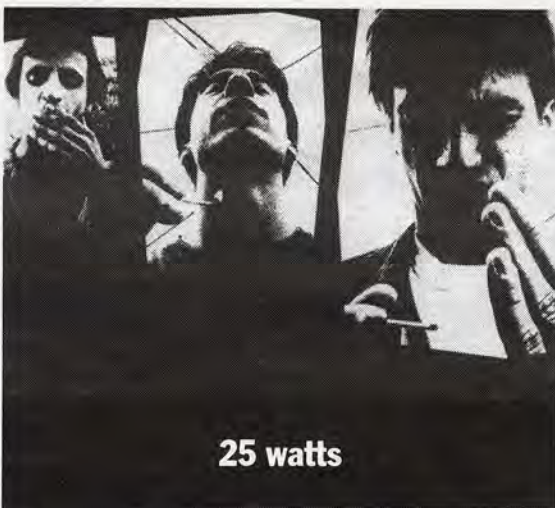
ΠΟΡΤΟΓΑΛΙΑ

Mal / Το κακό

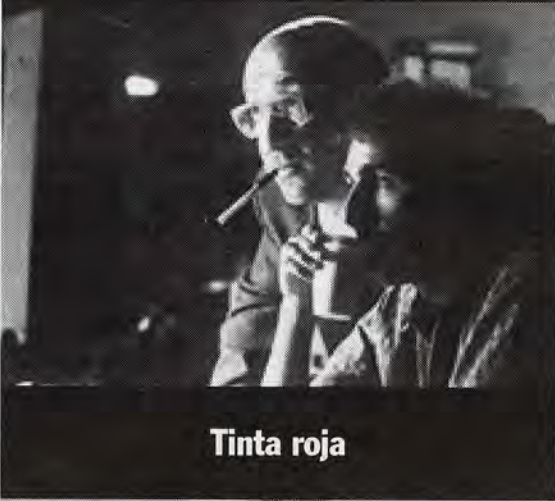
Σκηνοθεσία-Σενάριο: Alberto Santos Seixas. **Φωτογραφία:** Acacio de Almeida. **Μουσική:** Nuno carvalho, Vasco Pimentel, Victor Puertas. **Ηθοποιοί:** Pauline Cadell, Rui Morrisson, Alexandre Pinto, Alicia Gomes Da Costa, Fabio Emmanuel Silva, Maria Santos, José Pinto, Don Baker

Πορτογαλία - Ισπανία - Ιρλανδία / 2000/ 35mm/ έγχρωμη/ 100'

Σε κάθε πόλη χιλιάδες ιστορίες εκυλίσσονται ταυτόχρονα. Αυτή εδώ είναι η ιστορία της Κάθυ και του Πέδρο, που

25 watts

Tinta roja

Ciudad de M

Mal

Porto de minha infância

Taxi para tres

τους χωρίζουν τα πάντα αλλά τους ενώνει ένας τρελός και τεράστιος έρωτας. Η ιστορία του ναρκομανούς Ντάνιελ και του φίλου του, που είναι σε ένα διαρκή πανικό για να βρουν τη δόση τους, να φτιαχτούν και να βρουν λίγη γαλήνη. Η ιστορία του ζεύγους Κρουζ, χρυσοχών που ζουν μαζί από συμφέρον ενώ τους χωρίζει ένα απύθμενο μίσος. Η ιστορία ενός παππού που φτάνει στη Λισσαβόνα για να ψάξει την εγγονή του που το έχει σκάσει. Η ιστορία αυτού του κοριτσιού, ενός αγέλου της Αποκάλυψης που φτάνει, με τα μικρά και και σίγουρα βήματά της για να αναγγείλει το τέλος του κόσμου. Η καταστροφή πλησιάζει, και όλοι περιμένουν μια καινούργια αυγή.

Porto de minha infância

Το Πόρτο της παιδικής μου ηλικίας

Σκηνοθεσία: Manoel de Oliveira. **Σενάριο:** Julia Buisel. **Φωτογραφία:** Emmanuel Machuel. **Ηθοποιοί:** Augustina Bessa-Luis, Maria de Medeiros, Leonor Silveira, Leonor Baldaque, José Wallnstein, Duarte de Almeida, Rogerio Samora, Antonio Fonseca, Ricardo Trepa, Jorge Trepa.

Πορτογαλία - Γαλλία / 2001 / 35mm / έγχρωμη / 62'

Με την ελευθερία της έμπνευσης και την αυστηρότητα της γραφής που τον χαρακτηρίζουν, ο Μανουέλ ντε Ολιβέιρα ξαναγυρίζει στη γενέτειρά του, το Πόρτο. Η πόλη αυτή υπήρξε πηγή έμπνευσης για την πρώτη του ταινία *Douro, Faina Fluvial*, το 1931, και σημάδεψε επίσης την επιστροφή του δημιουργού πίσω από την κάμερα, το 1956 με την ταινία *O Pintor e a Cidade*. Αυτή τη φορά ο Ολιβέιρα κινηματογραφεί την πόλη που δεν υπάρχει πια, την οποία μόνο τα μάτια της μνήμης μπορούν πλέον να δουν. Το Πόρτο είναι επίσης η πόλη όπου γεννήθηκε ο πορτογαλικός κινηματογράφος. Το τελικό πλάνο του φάρου που ανάβει πάνω στην απεραντοσύνη της θάλασσας και του κόσμου, έρχεται σαν μια απάντηση, έγχρωμη πια, στο πρώτο πλάνο της πρώτης ταινίας του νεαρού τότε Ολιβέιρα, εβδομήντα χρόνια πριν.

ΧΙΛΗ

Coronación / Η στέψη

Σκηνοθεσία: Silvio Caiozzi. **Σενάριο:** Silvio Caiozzi. **Φωτογραφία:** David Bravo. **Μουσική:** Luis Advis. **Ηθοποιοί:** Julio Jung, María Canepa, Adella Secall, Gabriela Medina, Jaime Vadell **Χιλή/ 2000/ 35mm/ έγχρωμη/ 140'**

Η Εστέλα, ένα δεκαεπτάχρονο κορίτσι από την επαρχία, έρχεται στο Σαντιάγο για να πιάσει δουλειά φροντίζοντας τη γηραιά Δόνα Ελίσα δε Άβαλος που πάσχει από γεροντική άνοια στα 97 της. Ο Δον Αντρές, ο εγγονός της, είναι ο μοναδικός κληρονόμος της δυναστείας των Άβαλος, κι έχει περάσει τη ζωή του βυθισμένος στα βιβλία του. Εντελώς ανυπεράσπιστος μπροστά στη φρεσκάδα της όμορφης Εστέλα, ο πεννηντάρης Δον Αντρές την ερωτεύεται σε σημείο που του γίνεται εμμονή. Το πάθος του φουντώνει όλο και περισσότερο, καθώς δε μπορεί να κερδίσει τον έρωτά της, και γίνεται ασυγκράτητος θυμός, όταν ανακαλύπτει ότι εκείνη ερωτοτροπεί με τον νεαρό πάμφτωχο Μάριο. Η ένταση των πρωτόγνωρων αισθημάτων του και η ντροπή που νιώθει γι αυτά τον οδηγούν σε ψυχολογική κατάρρευση συμπαρασύροντας και το άλλοτε γεμάτο ζωή αρχοντικό των Άβαλος.

Παραμένοντας πιστός στους χαρακτήρες και την πλοκή του μυθιστορήματος, ο σκηνοθέτης τοποθετεί την ιστορία στο σήμερα και εξερευνεί τις ηθικές συγκρούσεις των ηρώων του, σε μια ταινία με εξαιρετικές ερμηνείες, δεξιοτεχνική σκηνοθεσία και οικουμενικό ενδιαφέρον. Η ταινία βραβεύτηκε στα Φεστιβάλ του Μόντρεαλ, Αβάνας και Τερνέστας.

Taxi para tres / Ταξί για τρεις

Σκηνοθεσία-Σενάριο: Orlando Lübbert. **Φωτογραφία:** Patricio Riquelme. **Μουσική:** Joe Vasconcellos. **Ηθοποιοί:** Alejandro Trejo, Daniel Munoz, Fernando-gomez

Χιλή / 2000 / 35mm/ έγχρωμη/ 90'

Μ' ένα μαχαίρι ο Τσαβέλο και ο Κότο εισβάλλουν στο ταξί του Ουλίσεσ Μοράλες και τον υποχρεώνουν να γίνει ο προσωπικός τους οδηγός στις ληστείες που κάνουν. Αν και τον εκβιάζουν, του δίνουν κανονικό μερίδιο και προσπαθούν να του αποδείξουν ότι δεν είναι και τόσο απαίσιος όσο νομίζει. Ο Ουλίσεσ, που αντιμετωπίζει οικονομικά προβλήματα δέχεται να συμμετάσχει στις ληστείες με άλλοθι τον εκβιασμό που έχει υποστεί, ώστε να μπορέσει κάποτε να πληρώσει τις υπόλοιπες δόσεις του μισο-πληρωμένου του Lada και να έχει επιτέλους το ταξί όλο δικό του. Όταν οι Τσαβέλο και Κότο επιστρέφουν στη ζωή του με όπλα και πιο οργανωμένες ληστείες, ο Ουλίσεσ δεν έχει πια κανέναν ενδοιασμό να συμμετάσχει στο έγκλημα, πάντα με το άλλοθι του εκβιασμού και της πιεστικής οικονομικής ανάγκης. Όταν οι "συνεργάτες" του εισβάλλουν όλο και πιο πολύ στην οικογενειακή του ζωή και ο Ουλίσεσ πιέζεται και από την αστυνομία, αποφασίζει να τους προδώσει.

RENAULT

ΕΦΕΥΡΕΤΕΣ ΚΑΙ ΔΗΜΙΟΥΡΓΟΙ

AVANTIME

advanced.

ΟΛΥΜΠΙΟΝ
ΧΩΡΙΟΥ
RENAULT

...για τη χειμερινή κινηματογραφική σεζόν σας προτείνουμε πρώτες προβολές Renault!

